

Jenny Taylor

SALLOWFIELD

FAKÓFÖLD

Helma Kiadó 2022

Fakófld

Írta: Jenny Taylor

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6466-52-5

Copyright © Jenny Taylor

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közzétételéhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Helma Kiadó 2022

Jenny Taylor – Fakó föld

Ezt a könyvet mindenkinek ajánlani szeretném, aki kicsit is ismer engem a valóságban, mert úgy vélem, nekik adhatja majd a legtöbbet. Persze a Fakó föld messze nem csak rólam szól. Ha az összes ismerőst, barátot, családtagot, idegen arcot – akik akár a puszta létükkel is hozzásegítettek ennek a történetnek a megszületéséhez – név szerint meg kellene említenem, írhatnék még egy ilyen hosszú könyvet. Ezért most csak néhányatokhoz szeretnék szólni, remélve, hogy megtaláljátok magatokat könyvem lapjain...

Legfiatalabb gyermekemet, a Fakó földet kiváltképp szeretném ajánlani legnagyobb bizalmasomnak és támaszomnak, Tibinek, aki nélkül egész biztosan nem született volna meg ez a történet. Nem tudom szavakkal elmondani, mennyire hálás vagyok Érted és mindazért, amit tettél értem, sem pedig azt, hogy mennyire szeretlek. De azért megpróbálom. Elvégre erre is vállalkozik az ember, ha egyszer írónak hívja magát.

Remélem, sok mindenben választ fognak jelteni ezek a teleírt oldalak. Sose feledd, Te vagy az én kis Napom.

Emellett szeretettel ajánlom kedves nővéremnek, Carmennek – Mert mindig nyitott vagy egy hajnalig tartó beszélgetésre, hogy segíts átértékelni az emberi kapcsolatokat, a motivációimat és a regényeim mondanivalóját. Talán Te vártad mindközül a legjobban a Fakó földet. És talán fogalmad sincs, mennyit segítettél a megírásában most is, meg azelőtt is, minden könyvem születésénél. Mióta az eszemet tudom, szimbiózisban élünk. Úgy érzem, ez a könyv maga is egyfajta pozitív kölcsönhatás kettőnk között.

Remélem, Te is megkapod a válaszádat. Nagyon szeretlek. Te vagy az én Holdam.

Egyáltalán nem végül, sem pedig utolsó sorban drága apai nagyszüleimnek szeretném ajánlani ezt a regényt. A Fakó föld által egy kicsit hozzátok szólnék, és egy kicsit másokhoz is, rólatok. Rengeteget tanultam a példátokból, és azt szeretném, ha más is tanulna. Ehhez azonban kell valaki, aki őszintén elmeséli a történeteteket.

Mama, Papa, kérlek ne haragudjatok, hogy nem mindig mutattam ki, de nagyon szeretlek Titeket! Nekem is fel kellett nőnöm, hogy sok mindenre rájőjjetek. Többek között arra is, hogy Ti vagytok az én Csillagaim.

✧ Prológus ✧

A helyiségben kicsivel több mint harminc fő volt. Főleg közeli ismerősök. Winonának nem volt sok ideje a társaságot szemlélni, mert szinte azonnal megindult felé az első hullám, hogy gratuláljon neki. Az emberek arcán bárgyú vigyor ült. Egymást követték. Tülekedtek. Most, hogy ez egyszer ő állt a középpontban, mindenki a legkedvesebb ismerőse, legjobb barátja, legbizalmasabb rokona akart lenni. Titkon mindenki el akart dicsekedni később azzal, hogy személyesen ismeri a fiatal, tehetséges Winona T. Jonest.

Ezt azonban ő is tudta.

Még most, a sötétben ülve is hallja a fejében azokat a biztató szavakat, melyekkel akkor elhalmozták. Annyi mindenre emlékszik vissza hirtelen, hogy azt sem tudja, mire koncentráljon. A memóriája csak úgy dobálja elé egy kupacba a vehemens szavakat, de minden egyes visszaemlékezésnél egyre nehezebben tud konkrét arccokat párosítani

a hangokhoz. Csak a jó szándékú szózáport hallja, mely valahogy még mindig úgy mar a szívébe, mint milliányi apró tövis.

- Jaj, olyan tehetséges vagy!
- Biztos nagy siker lesz a könyved!
- Hány oldalas? Ja, csak ennyi?
- Jaj már tudom, mi jár a fejedben, amikor azt sem tudod, hol vagy! Ha-ha!
- Miért álnéven írsz? Mi a bajod az igazival?
- Nahát, én nem is tudtam, hogy te ilyen ügyes vagy!
- Örülök, hogy magadra találtál az írásban, meg minden, de nem vesz ez el túl sok időt az életedből!
- A főszereplő te vagy, igaz? Kitaláltam, igaz? Hát persze. Annyira te vagy.
- Ilyen rossz sorsod van? Nem dramatizálsz túl a dolgokat? Írhatnál vidámabb történeteket is, nem gondolsz?
- Meg kellene próbálnod írni egy hosszabbat.
- Engem is beleírsz a következőbe?
- Amit még egyszer átküldtél? Ja, nem tudom. Nem olvastam. De ezt átküldöd légyiszi? PDF-ben jó lesz.
- Ilyen sokba került kiadni? És ha nem lesz nyereséged? Szoktál egyáltalán gondolni a jövődre?
- Lehet, hogy egyszer még sokat fog érni az aláírásod, úgyhogy most kérek egyet!
- Mennyit keresel ezzel?
- A főszereplő nagyon hasonlít rád.
- Hány könyvet adtál már el eddig?
- Biztos sokat keresel, ha ilyen drága könyved.
- Hol tudom letölteni PDF-ben?
- Gratulálok drágám, puszillak, nagyon ügyes vagy, hajrá, de most rohannom kell!
- Ezeket mind te találsz ki?
- Add el egy könyvesboltnak, azzal sok pénzt kereshetnél!
- Miért mindig csak ilyen messzi tájakról írsz?
- Mindig sejtettem, hogy tehetséges vagy, de erre nem számítottam.
- Most nincs nálad pénz, majd átküldöd nekem a könyvedet e-mailben?
- Ha híres leszel, talán én is veszek majd egy példányt.
- Mikor fogsz fantaszt írni?
- Biztos jól írsz, ha kiadták a könyved.
- Elárulod nekem a végét?
- Olyan régóta ismerlek! Kaphatok kedvezményt?
- Add el egy filmstúdióknak!
- Honnan jönnek neked ezek az ötletek?
- Biztos jó a könyved, de én nem nagyon szeretek olvasni.
- Mikor írod ezeket?
- Talán egyszer elolvasom.
- Miért ölted meg a főszereplőt?
- Nagyon finom volt a süti, de most már mennem kell, szia!
- Lesz olyan, hogy nem fogsz írni többet?
- Szóval ezt csinálsz, amikor nem tudlak elérni.
- Kaphatok egyet én is?
- Találtam néhány hibát.
- Ha majd pár év múlva befutottál, ugye gondolsz rám?
- Szerintem, ha csak fele ennyit írnál, nem kellene otthagynod a munkádat.
- Mondd csak, nem kevered néha össze a valóságot a könyvekkel?
- Olyan büszke vagyok rád...

Felsóhajt, és állat a térdére támasztja. Összekuporodva gubbaszt a vécésze és a kád közötti szűk részben. Fakó arcára keskeny csíkokban vetül a lamellák közt beszűrődő fény. Csend van. De ő még mindig hallja a tömény szóáradatot.

Korábban még azzal hitegette magát, hogy képes lenyelni a jó indulatból mondott fájó dolgok összességét, de amikor egyedül van, és a némaság súlyos lepelként nehezedik rá, megint hallani véli őket. Ugyanazok a szavak. Újra meg újra. Mintha egy felhúzható játék élne a fejében, amely mindössze ezt a néhány sort ismeri, és azokat szajkózza szüntelen. Ő pedig mintha egy körhintán ülne, ami csak forog és forog vele örülten... Csak elmosódott arcokat lát. Vigyorgó, torz ábrázásokat.

Őt pedig újra elfogja az émelygés.

Arra már rájött, hogy bármily keserű szájját hagynak is az emberben, nem ezek a kijelentések bántják a legjobban. Nem ezek vették el az önbizalmát és rántották le a földre, hogy a maradék önbecsülésétől is megfosztva a saját lába porában fetrengjen. Nem ez volt.

Mit jelent ez a szó? Nemrég még azt hitte, képes megmondani. Egy kiadott könyv. Egy jól sikerült könyvbemutató. Pozitív fogadtatás. Tizenegy eladott példány. És mindezt bár nagy veszteséggel, de totális anyagi csőd nélkül sikerült elérnie. Sikerült megvalósítania az álmát: Kézben foghatja első regényét, és megoszthatja más emberekkel a legmélyebb gondolatait. Végre gátlások nélkül megmutathatja a többi embernek, hogy ki is ő valójában.

Örülnie kellene. Ezt tudja. Azt azonban nem, hogy miért nem boldog. Vagy mégis? Emlékszik az ereiben pezsgő vére, ahogy az első könyvbemutató előtti percekben megpróbálta feldolgozni a történeteket. A tudat, hogy azok az emberek mind miatta jöttek el, jóleső bizsergéssel töltötte el. Mégiscsak jelent valamit másoknak.

Egész idő alatt ez az izgatott pezsgés hajtotta. Mely már akkor benne lüktetett, mikor még csak az összecsukszó székeket rendezgette el az üres teremben. Órákkal a roham előtt. Akkor még csak várakozott. Maga sem tudta igazán, mire. De volt, mi előre vigye az életben. Volt miért megélni minden percet. Volt miért felkeljen reggelente. Elfoglalt volt. Minden gondolatát lekötötte a szervezés, akárcsak néhány hónappal azelőtt a könyv cselekménye, mikor még írt. Benne élt, minden nap találkozott a szereplőkkel. A lassan előregördülő cselekmény pedig őt is magával ragadta. Nem töprengett túl sokat semmin, legfeljebb olyasmiken, hogy a Johann vagy a Jonathan hangzik-e jobban. Vagy hogy a főszereplő háza előtt milyen virágok legyenek. Órákig tudott bíbelődni ilyen jelentéktelennek tűnő dolgokon.

Sosem volt túl sok ideje a kudarc lehetőségén töprengeni. Egyszerűen csak élvezte, amit csinál...

– Hm – veti fel az állát feszült arkifejezéssel. *Mégis inkább Jonathannak kellett volna elneveznem. Az sokkal jobban passzol a stílusához.* Egy darabig még összeráncolt szemöldökkel mered maga elé, mint egy fontos vezető, aki egy egész országot érintő probléma megoldásán agyal. Aztán megrázza a fejét, és felsóhajt. *Számít is az? Dühös magára.* Ez a fajta harag azonban csak a fájdalom torz megnyilvánulása. *Most már úgyis mindegy.* Állát ismét a csontos térdére támasztja. *Minden mindegy.*

Csalódás

Egy része az őt ért kudarcot hibáztatja. A kudarcba fulladt második próbálkozást; a második kiadott regényt. Azt még ma is tudja, miért vágott bele ebbe az egészbe másodjára is. Mert valaha hitt a fejlődésben. Hitt abban, hogyha tovább küzd álmaiért, minden csak egyre jobb és könnyebb lesz. Hiszen természetes, hogy az ember nem elégszik meg azzal, hogy eléri a korábbi célkitűzéseit. Mindig csak többet akar. Többet és többet.

Felületesen belelégez. Ledönti a fejét, de épp csak annyira, hogy ajkait a csupasz térdének préséle.

Már csak halványan látja a lelki szemei előtt a magánkiadó egyik szerkesztőjét, amint arcán bizakodó mosollyal ezt mondja neki:

– Szerintem elég jó vagy ahhoz, hogy ezzel, vagy akár a következő könyveddel megpróbáld a nagypéldányszámos értékesítést.

– Félek, erre most nincs elegendő tőkém – kezdte ellenvetését bizonytalanul Winona. Akkor még mindenki így hívta. Eleinte még csipőből elutasította volna ezt a lehetőséget mondván, hogy számára nem a hírnevszerzés a legfőbb cél. Most már azonban más indokot keresett arra, miért nem akar belevágni. Talán csak a saját lelkiismeretét akarta megnyugtatni, mielőtt a nyomás hatására végezetül mégis beadja a derekát.

– Én akkor is kockáztatnék. Még fiatal vagy, de közben borzasztóan tehetséges. Érdemes lenne továbblépned. És talán pont erre van szükséged. Ha egy nagyobb könyvesbolthálózat felkarol téged, azzal te is könnyedén bekerülhetsz a nemzetközi piacra.

E szavak nem csak egyszer hangzottak el. Nem csak egyetlen ember szájából. Márpedig minél többen mondanak valamit nagy meggyőződéssel, annál hajlamosabbak vagyunk elhinni.

Ő akkor szándékosan elhallgattatta a józanését. Egyik napról a másikra. Kidobta a saját érveit. Konokul figyelmen kívül hagyta a saját korlátait. Most már bánja, amiért ezt tette. Mert így végül csalódnia kellett olyasmiben, amiben soha nem is hitt igazán: önmagában.

Egy otthagyt munkahely és több ezer írással töltött óra. Egy nagyszabású befektetés, több száz kinyomtatott példány. Több tucat elutasítás, több száz eladatlan kötet. Egy reménytelennek bélyegzett kézirat és egy felbontott szerződés. Egy tartozásokkal élő fiatal nő.

Minden pénze ráment a könyvekre. Keményen meg kellett dolgoznia azért, hogy kifizesse a saját munkáját. Mindent bevetett, hogy rendezze az adósságát. Majdnem egy évig tartott, de apránként végül mindet kifizette.

Most van egy apró lakása, amiben alig van már felesleges vagy nélkülözhető tárgy. Van benne egy helyiség, ami most toronymagasan álló gazdátlan könyvekkel van tele. Van egy munkája, ami épp csak arra elegendő, hogy megéljen valahogy. Van egy számtalanszor újraírt és elutasított kézírata. És van egy élete, amiben többé már nincsenek céljai.

Többé már nem tud írni. Néha még leül a kézírathoz, de képtelen hozzáérni. Nem tud már újat alkotni. Mindig ugyanaz van. Csak bámulja a villogó kurzort a szöveg legvégén, majd kikapcsolja az öreg laptopot és elmegy aludni.

Siker.

Csalódás.

Az egyik megüresít, a másik fájdalmat okoz. De egyik sem veszi el annyira az ember kedvét, mint a motiváció hiánya. Amikor a kezdeti sikerek és a későbbi csalódás okozta üresség és stressz mellé egyfajta lehangoló céltalanság társul.

Apátia

Fejét teljesen ledönti, s közben lehunyó pillái végigsöprik a térdét. Újra rátör ez az oly jól ismert érzés: a megsemmisítő apátia.

Az ember ilyenkor nem szomorú. Inkább csak olyan, mintha többé már nem lennének érzései. Mintha semminek sem lenne már tétje az életben. A valaha szenvedélyesen alkotó Winonát most titkon semmi sem érdekli már. Semmi sem okoz neki örömet többé. Semmi sem olyan fontos már, és semmire sincs már szüksége, amire azelőtt szüksége volt. Semminek sincs már értelme.

Újra beszívja az állott levegőt, és ezúttal kiegyenesedett felsőtestét a falnak veti, egyik lábát kinyújtja, a másikra rátámasztja kinyújtott karját. Úgy ül a térdig érő, csíkos hálóingben, lakása legsötétebb zugában, mint aki meg akar semmisülni. El akar tűnni és elfelejteni mindent. Nincsenek már érzései, sem vágyai, sem céljai az életben. Nem fél már semmitől, és nem tud már könnyeket hullatni semmiért. Nem érdekli már semmi. Tökéletesen passzívvá vált.

Nincs már lelki ereje a többi emberhez. Nincs már más a világon, csak ő. Ő és a csendes szobában visszhangzó gondolatai. Órákat tölt magányban, és olyankor, ha nem alszik, legtöbbször csak bután mered maga elé. Nem töpreng már annyit, mint régen. Csak hagyja, hogy a néha feltámadó emlékek elússzanak előtte, majd az összes többi fontos és jelentéktelen gondolattal együtt aztán maguktól elhalványuljanak.

Néha még olyan érzése támad, mintha meghalt volna, és már csak a teste létezne. Vagy mintha csak egy egyszerű létforma lenne, aminek nincsenek érzelmek, vágyai, és nincsen önálló akarata. Egy fantázia és ambíciók nélkül élő lény, minek egyetlen tulajdonsága, hogy létezik.

Ebből akar kiszállni. Elege lett az emberekből, az elvárásokból, a csalódásokból, az ingerekből, a nehézségekből, a konfliktusokból, az aggodalmakból, a mindennapok szürkeségéből, a zajból, a saját tétlenségéből, és az ezekből származó kínzó fáradtságból... Elege van az életből.

Egy ideje már csak az foglalkoztatja, hogy hogyan tudna egy időre szünetet tartani. Hátat fordítani a világnak, és elmerülni a tökéletesen ingermentes semmiben. Megpihenni a nemlét állapotában.

Nem meghalni akar, csak egyszerűen nem gondolkodni, nem tudatosan létezni. Megszünni egy időre. Talán addig, amíg vissza nem nyeri az erejét. A lelki erőt, ami az emberi élethez elengedhetetlen. Lelki erő nélkül képtelenek vagyunk jól működni. Nem tudunk kapcsolatot teremteni más emberekkel, ahogy dolgozni, alkotni, érezni és szórakozni sem.

Vannak napok, amikor ki sem teszi a lábát a házból. Néha azonban napszaktól és időjárástól függetlenül kimegy, és elsétál a lakásától néhány saroknyira futó vasútvonalhoz. Leül a sínek mellé az árokba, és egyre csak vár. Várja a vonatot. Egyiket a másik után. De azok közül egyik sem az, melyiket ő várja.

Olykor felvetül benne, hogy talán csak el kellene mennie az egyikkel. Talán nem kellene attól tartania, hogy soha nem tér vissza. Lehet, hogy valóban csak túl hamar kiégett, mint egy rossz izzó, és akkor már úgyszincs más választása. Pusztán az idő múlásától nem fog megjavulni. Tehát vagy eldobja az ember azt az izzót, vagy pedig megpróbálja megjavítani. Kérdéses, hogy melyik a könnyebb.

Hajnal három sem volt még, amikor egyszer ezen töprengve rálépett a sziszegő sínekre.

Menjen, vagy ne menjen? Honnan tudhatja, hogy a következő szerelvény azt a fajta változást hozza az életébe, amit ő vár. Lehet, hogy tényleg nincs már számára remény. De ha mégis... mit tehet ő?

Köd volt. A kanyarban hamarosan felsejlett egy apró fénypont. Ő pedig még mindig széttárt karokkal egyensúlyozott a sínen. Egyik lépést tette a másik után. Vékony talpú cipője meg-megcsúszott a nyirkos fémen.

Lehet, hogy ez csak élete próbája. És hogy ebből derül majd ki, milyen ember ő valójában. Talán mindenki keresztülmegy hasonlóan, csak senki nem beszél róla... Mert mindenki azt gondolja, egyedül van ezzel, és ezért szégyelli felvállalni.

De az is lehet, hogy csak túl gyenge, és míg mások könnyedén veszik az akadályt, addig ő egyszerűen elbukik. Kicsit sem kecsesen. Arccal a hideg sárba.

Szégyen?

Szégyen.

Már nem érdekelt. Felnézett a szürkületben körvonalazódó mozdonyra. Eddig nem félt. Kicsit sem. De most már nem volt nyugodt. Valami maradt még benne. A haláltól való félelem? Egy kifogás? Vagy csak maga a remény?

Üres elméjébe hirtelen tömegével tértek vissza a gondolatok, az emlékek; mindaz, amit életében valaha tanult, látott, hallott, tapasztalt és tett. Mindent egy szempillantás alatt újra feldolgozott magában. És a legvégén, amikor a révület határán már csak pislogni tudott egyet, immáron elnyílt ajkakkal, halálsápadtan bámult az arcába rohanó lámpa

fényébe. A vonatkürt fülsüketítő sírása is csak ekkor jutott át a fülén keresztül az agyáig, ahonnan szétszóródva az egész testét megrázta.

Siker. Csalódás. Apátia.

Kinyitja a szemét, és felnéz, de nem a plafont nézi, csak bámul a vak világba. Nem akar meghalni. Ezt már tudja. De élni sem tud, amíg rabja ennek a három összefüggő csapdának. Ördögi kör... Vagy inkább háromszög? Hiszen siker nélkül nincs boldogság. De ahol siker van, ott van csalódás is. A csalódás magával vonzza az apátiát, amiből csak egy újabb siker tudja kirántani az embert. Így aztán kezdődik minden elölről... Valóban erről szólna az élet?

Ki akar törni ebből. De nem a halál a megoldás, ha egyszer élni szeretne. Élni. De nem így. Hanem boldogan. Akkor hát mit tehetne? Ha pihen és vár, azzal minden csak rosszabb. Ha pedig erőlteti az életet, azzal szintén.

Nincs sok kedve ahhoz, hogy maga találja meg a változás járatát. Mert magától nem jön az. Winona felé csak a halál szerelvénye jár... De meg kell találnia. Valamit tennie kell.

Egy boríték hever mellette a toalett kagylómintázatú fedelén. Kézbe veszi. Nincs szépen felbontva, és eléggé meg is gyűrődött szállítás közben, de már ez sem zavarja. Immár harmadjára húzza ki belőle a nyomtatványt, melynek fejlécén a következő áll: „*HAGYATÉKI ÉRTEŚÍTŐ*”

A pszichológusa jó szándékú szavai csengenek a fülében:

– A legjobb, amit javasolhatok, Pippa, hogy tekintsd ezt egy lehetőségnek. Lehetőségnek az újrakezdésre. Menj, költözz vidékre, és pihenj. Egy kis nyugalom csodákra képes, hidd el...

Talán valóban változtatnia kell. Talán megerőltető lesz. De még mindig jobb, mintha feladná, vagy a régi életstílust próbálná magára erőltetni, ugyanazt, amiben tönkrement. Való igaz, ezzel az egésszel ismét kockáztat. De már ez sem érdekli. Hisz nincs már mit veszítenie. Az egyetlen, amit még akar az életben – ha már élnie kell –, hogy ne így kelljen megvárnia, míg lejár az ideje.

Nyár

I.

A borostyánlepte ház

Különös, szinte már gyermeki izgalom fogja el, akárhányszor kitekint az ablakon. A szeme előtt éretlen kalászkok rohannak, egyetlen sárgászöld tengerré mosódva az út mentén. A hűvös szél egymást követő hullámokban söpör végig a mezőn.

A kinti hőmérséklet még nem igazán mondható melegnek, a taxis azonban ennek ellenére maximumon dolgoztatja a légkondicionálót a kocsiban. Az utasa már a lábára terítette a kardigánját, de még mindig fázik, és sehogy sem tudja rávenni magát, hogy szóvá tegye a felesleges klímatiszálást.

Sokkal jobban izgatja most a kocs ablakából látható táj. Mióta leszállt a repülőről Iowában, mindenfelé csak végtelen szántóföldeket, erdőket és takaros farmokat lát. Mindig is szimpatikus volt számára ez a vidék és a mezőgazdasági élet. Odahaza, Richmondban kertvárosi területen nőtt fel, közel az erdőhöz, a nagyanyja pedig szenvedélyes kertész volt, eddigi élete nagy részében mégis több szerepet kapott a betondzsungel nyomasztó panorámája és a belvárosi nyüzsgés.

Még most sem hiszi el, hogy mindez megtörténik vele. Lesz egy saját farmja.

Azt már régebben is tudta, hogy az anyai ági nagy-nagybátyja egy iowai farmer, de soha életében nem találkozott még vele. Mindössze a nevét tudta, és hogy Észak-Iowában él, egy Sallowfield nevű elszigetelt településen. Sokáig úgy vélte, ennyit bőven elég is tudnia Constantine Hederáról. Hisz csak egy távoli rokon, semmi több.

Azonban most, hogy az öreg Hedera meghalt, és egy egész majorság maradt néhai hűgának egyetlen unokájára, hirtelen feltámadt benne az ösztönös rokoni érdeklődés. *Vajon milyen ember volt? Anyám miért nem tartotta vele a kapcsolatot? Milyen lehetett az élete itt, vidéken?*

Ha lehunyja a szemét, már élénken látja maga előtt a békés új életét egy takaros farmon. Lassanként kirajzolódik a tudatában egy kép egy rusztikus tanyaházról, pompázatos virágoskertről, piros tetős istállóról, legelésző állatokról és érett termésektől roskadozó növényekről. Elképzeli magának egy életet, ami a csendről, könnyed házkörűli munkákról, állatgondozásról és a megnyugtató magányról szól.

Örömmel tölti el a gondolat, hogy hátat fordíthat az eddigi problémáinak és a szorongást keltő városi környezetnek. Örökre elbúcsúzhat attól a torz egyéntől, aki eddig próbált lenni. Elteheti Winona T. Jonest a szekrénybe, és soha többé nem kell újra elővennie. Ismét önmaga lehet, az, akinek született. Újra ő lehet Pippa; Philippa Venczel.

Ezentúl otthon fog dolgozni, a saját farmján. Megtermeli magának a szükséges élelmet, a keletkező felesleget pedig eladja. Szinte már túl tökéletesnek és egyszerűnek hangzik mindez a számára. Olyannyira, hogy kissé már őt is zavarja.

– Megérkeztünk – ragadja vissza a valóságba a sofőr hangja. A visszapillantóban találkozik a tekintete az utasával.

Pippa kicsatolja az övét, és az anyósülésbe kapaszkodva előredől, hogy jobban kilásson előre a kocsiból. Nem egészen erre a látványra számított.

– Valami baj van? – kérdezi szenvtelenül a férfi.

– Ez a Hedera Grange? – nyögi ki nagy nehezen a lány.

– Igen.

– Biztos?

– Ha egyszer mondom, hogy az – erősíti meg kissé bosszúsan, de azért még egyszer rábök ujjával a GPS navigátor képernyőjén lobogó zöld zászlóra.

Pippa magában tart egy sóhajt. Próbálja feldolgozni a látottakat. De képtelen rá. Előbb meg kell néznie közelebbről, hogy száz százalékgig megbizonyosodhasson róla.

Szó nélkül kiszáll, és körbetekint. A szél rögvest felkapja fehér csipkeruháját, és alaposan megrángatja. A vörösés hajú lány dermedten áll a homokos bekötőúton a taxi előtt. Jobbra egy hosszúkás, bevetetlen szántó, amit méteres gaz lep el. Balra egy legelő hasonló állapotban. A kerítésről már nem is beszélve.

Tekintete ismét előre terelődik, a régi ház irányába. Elindul. Léptei egyre gyorsabbak és egyre nyújtottabbak. Bő szoknyája csak úgy rongyolódik rajta a szélben.

A házhoz érve fokozatosan lelassít, mint aki ezzel akar az utolsó pillanatokban időt nyerni magának. Valójában nem tudja eldönteni, hogy a látvány tulajdonképpen lenyűgözi, vagy inkább kétségbe ejti. Talán mindkettő.

A bejárat előtt állva olyan érzése támad, mintha az öreg farmház menten rá akarna dőlni. A deszkákról hatalmas pikkelyekben pattogzik a szürkésfehér festék, az ablakokat pedig elsötétíti a kosz. A meredek tető ormán egy rozsdás szélkakas forgolódik egy lábon egyensúlyozva. Ez minden, amit Pippa lát a házból, a falak és a sötétszürke tető nagy részét beborító sűrű borostyánon túl.

– Na? – szólal meg türelmetlenül egy hang valahonnan messziről.

Hátrafordul. Már teljesen meg is feledkezett róla, hogy nincs egyedül. Az energiatel szagú taxisofőr csípőre tett kézzel áll az útra kipakolt csomagja mellett. Vaskos alkarján a tetoválás eltorzul. Pippa sóhajtva indul vissza hozzá. Szíve szerint megkérné, hogy vigye vissza a reptérre. De nem teheti. Nem mehet vissza Richmondba, mert egyszer már lezárta az ottani életét. Eladta a lakást, és a maradék pénzéből vett egy repjegyet Iowába. Már eldöntötte magában, hogy ideköltözik, és ennek megfelelően is cselekedett. Átvette az örökséget, aláírta a papírokat. Már nem gondolhatja meg magát. Nem maradt már számára egyéb, csak ez a farm.

– Mennyivel tartozom? – kérdezi óvatosan, és közben feltűnően az út közepére kidobált táskáira pillant, hátha észreveszi magát a sofőr.

A férfi nem veszi a lapot.

– Kilencvennégy dollár hetven cent.

Pippa szándékosan lenyeli a döbbenetét az ár hallatán, és inkább most sem szól semmit. Annyira taszítónak találja a sofőr modorát, hogy örül, ha minél hamarabb megszabadulhat tőle. Még ha ennyi pénzébe került is ez az utazás.

Miközben előhalássza a pénztárcáját, azon töpreng, miért is nem jött busszal. Aztán mire kifizeti a pontos összeget a harminc cent borralalóval együtt, eszébe jut, hogy azért történt így, mert a reptérről nincs Sallowfieldre menő közvetlen autóbuszjárat.

A taxis mormol valami köszönetfélét, majd minden további kertelés nélkül beül a járműbe, és elhajt.

A lány kézbe veszi a kisebbik bőröndöt és egy kézi táskát, majd ismét a ház felé indul. Ezúttal már teljes nyugalomban szemlélheti az új környezetet. Amint lassan az épület felé gyalogol, szemügyre veszi a keskeny tornácot, a vaskos kéményt, az apró padlásablakot és a ház mögött susogó óriási fákat.

Másodjára már többet lát egy öreg farmnál. Bár még nem tudja, pontosan mit, de biztos benne, hogy ez a hely több mint aminek elsőre látszik.

Előveszi a mobilját. A készülék már csak nagyon gyenge térerőt észlel, majd hirtelen már annyit sem. A Hedera Grange-en gyakorlatilag nincs lefedettség. Töprengve felpillant maga elé. Nem mintha bárkit is fel kellene hívnia, hogy épségben megérkezett.

A hajópadló fájdalmasat nyikordul, amint fellép súlyos csomagjával a tornácra. Átlép a hiányzó deszka helye felett, és már ott is áll a keskeny, barna ajtó előtt. A ház kulcsaiért következetesen a kézi táská legaljára nyúl, és néhány másodpercnyi vad kotorászás után meg is leli. Mikor kihúzza a kezét a virágmintás zsákból, tekintete a rézkopogtatón akad meg. Az évek alatt itt-ott megzöldült, megfakult kopogtató egy cakkos szélű borostyánlevelet ábrázol.

Készletét érez rá, hogy megérintse, de aztán valamiért feleslegesnek ítéli. Kiválasztja a bejárat ajtóhoz illő kulcsot, és behelyezi a zárba. Jobbra kezdi forgatni a kulcsot, de az hirtelen megakad, így a biztonság kedvéért megpróbálja a másik irányban is. A zár most mégannyira sem enged. Újra jobbra fordítja, ezúttal nagyobb erővel, ám az ismét megakad. Két kézzel ragadja meg a kulcsot, és még erősebben próbálkozik. A zár ezúttal kattant egyet, a kulcs

pedig még egyszer átfordul. Pippa óvatosan elfordítja a lifegő gömbkilincset, de valósággal be kell löknie az ajtót ahhoz, hogy bejusson.

Belépvén fülledt levegőtömeg borul az arcába. Keze a villanykapcsoló után matat, de sehol sem leli a sötétben.

Nyitva hagyja az ajtót, és körbenéz a sűrű félhomályban. Rögton vele szemben a konyha bútorai sorakoznak. Balra egy magas szekrény és az éléskamra nyitott ajtaja tátong feketén. Pippa kikerüli a tér nagy részét elfoglaló kétszemélyes asztalt, és kicsit közelebb lép a mosogatóhoz. Enyhe undorral szemrevételezi a benne álló koszos edényhalmot. Ki tudja, mióta állhat ott. Most is épp egy jókora légy lakmározik az egyik virágmintás tányér széléről.

Jobbra indul, ahol egy szűk lépcsőfeljáró és a nappali van. Szemközt, a helyiség végében egy ablak van, rálátással a ház melletti veteményesre. A falon rombuszmintás tapéta. A jobbra egy nagy könyvespolc és egy szekrény áll, balra egy kandalló és egy arra néző karosszék a szoba közepén. Az ódivatú ülőalkalmatosság alatt kikopott szőnyeg terpeszkedik, szélein már csimbókásra feslett a rojtozat.

Élesen jobbra néz, ahol végre talál egy villanykapcsolót. Felpöccinti ujjával a kis kart, de nem történik semmi.

– Ahj, ez komoly? – Bosszúsán fel-le kattintgatja a kis fekete pecket még egy darabig, majd beletörődve hátat fordít. Felmerészkedik az emeletre. A lépcső meredek, és az alsó szinten nincsen rajta korlát, ám a lány megítélése szerint nem is igazán szükséges, mert annyira szűk, hogy egyenesen képtelenség leesni rajta.

A felső szint már nem olyan sötét és komor. A nyitott hálószobának három ablaka is van, a szemközti alatt pedig egy nagy franciaágy áll. Jobbra egy ruhásszekrény és egy magányos szék. A tapéta is világosabb, de ugyanazzal a monoton mintával van megszórva, amit ha sokáig néz az ember, könnyedén megfájdítja a fejét.

Megáll az ágy végénél, és ledobja a csomagjait. Az ágyneműből sűrű por száll fel.

Az emelet másik végében található a fürdőszoba. Ott csak egy kis ablak van. A falak, melyek valamikor mentazöldre lettek mázolva, mára már penészednek a sarkokban, és a festék sok helyen pattogzik. Az apró helyiségen egy keskeny kád, egy toalett és egy mosdókagyló osztozik. A ház új tulajdonosa odalép a csaphoz, és mindössze a kisujja hegyével érve a vízköves felülethez, óvatosan megnyitja. A csap nehezen nyílik, és a víz csak erőtellenül csordogál belőle. A lány félreteszi a gusztusát egy pillanatra, és rámarkol a szerkezetre, hogy elfordítsa balra. Meleg víz az nincs.

Gondolatban máris beütemezi magának az alapos fürdőszoba takarítást. Aztán visszalép a hálóba, ahol sorra szemügyre veszi a szekrényeket, és a bútorok tetején porosodó régi kacatokat. Az egymás mellett lévő két ablak közé egy egyszerű íróasztalt állítottak, rajta egy vert csipkéből készült abrosz és egy öreg írógép. Ujjait nosztalgikusan végigfuttatja a billentyűkön, de amikor eszébe jut, hogy van még egy emelet, hamar elveszti az érdeklődését.

Odafent, a padláson minden sejtelmes és porszagú. Az ablakon alig szűrődik be fény, melyet odakintről teljesen behálózott a borostyán. Ebben a nyomasztó félhomályban minden egyes összezsúfolt tárgynak mindössze kísértetiesen sötét körvonalai vannak; színük, textúrájuk csak alig kivehető. Pippának meg kell erőltetnie a szemét, hogy nagyjából felmérje, mi minden van ott.

Néhány régi láda, elhasználódott kacatok, szerszámok és egy nagy kartondoboz „Jane” felirattal. Óvatosan átlép a régi holmi felett, hogy kilásson az apró, kör alakú ablakon. Elmaszától egy sűrű pókhálót az üvegen, és közelebb hajol. Szinte az egész udvart beláthatná, ha kívülről nem takarná el az ablak nagy részét a házfalon burjánzó borostyán.

Hátralép a sötétségbe, és a plafont átszövő repedéseket nézi. Biztos benne, hogy ez a ház rengeteget tudna mesélni. És mindaddig, amíg nem ismeri a teljes történetet, sosem érezheti eléggé a magáénak.

Vegyes érzések kavarnak benne. Egy része mélyen fel van háborodva, amiért egy ilyen helyre száműzték teljesen egyedül. Jobban mondva saját magát száműzte, hisz önként döntött így. Önként szállt fel a repülőre. Most már bánja. És persze most már késő.

De miközben lefelé igyekszik a többi holmiért, felelevenedik benne egy régi vágya. Kislányként mindig is ilyen helyen szeretett volna élni. Távolság a civilizációtól, közel a természethez, egy öreg házban, körbevéve állatokkal.

Állatok!

Szinte már rohan kifelé a házból, amikor eszébe jut az érkezéskor látott csűr. A fémteste épület majdnem az udvar legszélén áll, és akárcsak a mellette dűledező fémszilót, szintén vastagon beborítja a borostyán.

A pajta nem nagyobb a háznál, egészen kis példája a maga nemének. Az ablakok – melyek a baromfikifutó felőli oldalon helyezkednek el – jó része be van törve vagy pedig olyan koszos, hogy nemigen lehet belátni rajta. Pippa kikerüli az útba ereszkedett rozsdás csörlőt, és a lelakatolt ajtó előtt állapodik meg. Ezzel a zárral is elbajlódik egy jó darabig, de a nagy ajtó végül éles nyikorgással nyílik ki. A benti élet nyomában felpezsdül, mihelyst fény tódul a csűrbe. Izgatott kotkodácsolás, szárnycsapkodás, prüsszkölés és motoszkálás fogadja a lányt. Jobbra, a rúdon vagy három tucat tyúk pislog rá kíváncsian. Az a néhány fehér tojó, mely különbözik a többitől, szinte csak úgy világít a rozsdabarnák között.

– Szevasztok, csirkék! – köszönti őket hóbortosan, és beljebb merészkedik a nyúlketrecek felé. A hosszú lábakra állított fadobozokban a legkülönbözőbb színű szőrgombócok fészkelődnek.

Pippa kinyitja az egyik ketrec ajtaját, és nagy rajongással nyúl be. Keze alatt riadtan ugranak szét a félénk állatok, így elsőre egyet sem tud megszimogatni közülük. Hamar letesz erről, de azért a többi ketrecet is ugyanolyan lelkesedéssel nézi végig.

A csűr sötét végében két tehén ácsorog egy vastag rudakból épített állásban. Mély tekintetükkel jámboran vizslatják a kétlábú jövevényt.

A lány még ellenőrzi, hogy minden állatnak van-e vize és élelme, majd már igyekezne is kifelé, amikor a legszélső állásból hirtelen egy hatalmas fej bukkan elő. Pippa először a szívéhez kap ijedtében, de aztán roppant módon megőrül az igáslónak.

– Hát szia! Hát te?

Kiskora óta a kedvenc állatai közé tartoztak a lovak, és ha csak tehetette, lovagolni járt, sajátja azonban sosem lehetett. Ám most, hogy huszonhárom évesen hirtelen egy saját farmja van, végre ez az álma is teljesült.

Mélységes odaadással simogatja a békés almásderest, mintha mindig is az övé lett volna. A szögre akasztott szerszámra pillant. A kantáron egy rozsdásodó címke elárulja a ló nevét.

– „Lazarus” – olvassa fel félhangosan, majd mosolyogva a ló bozontos üstökébe túr. – Szóval Lázárnak hívnak. Szokatlan név, de illik hozzád. – Mély levegőt vesz, és sápadt arcát mosolyogva a ló fejének nyomja.

Lázár fújtat egyet, és kirántva erős koponyáját a lány ragaszkodó szorításából, érdektelenül elfordul.

Pippa még mindig a kislányos örömétől részegen könyököl a boksajtón, ami szinte a nyakáig ér. Rá kell döbennie, hogy már rég nem mosolygott ilyen őszintén.

Visszafelé belepillant a ház mellett álló kerek kútba, de ott is félre kell tolnia a borostyánleveleket ahhoz, hogy lássa a vizet megcsillanni az alján. Miután mert néhány vödör vizet a lónak, visszasétál a ház melletti veteményeshez. Egyértelmű, hogy a zöltségést még mindig műveli valaki. A palánták zöldek és fiatalok, sokukat nagy gonddal kötötték karóhoz. A félköríves fóliasátrak azonban még üresek, szürkék a sártól, és sok helyen ki vannak szakadva. Az egyikén már fólia sincs, csak a rozsdás bordák ívelnek ki a földből, mint valami bivalycsontváz.

Tovább sétál a ház mögé, ahol egy természetes tölgyfa álldogál magányosan. Legvastagabb ágán egy hinta függ. Átgázol a derékig erős fűben a fáig, és helyet foglal rajta. Az ülőrész mindössze egy egyszerű deszka, a kötél pedig gyékényből van. Recseg és porzik a kezében, de még mindig tart. Halkan nyekereg, ahogy használója előre-hátra kezd lengeni vele.

Ismét körbenéz. A háta mögött nem sokkal kezdődik a sötét erdő, ami legalább annyira foglalkoztatja, mint maga a farm. A domb felől érkező sötét felhők láttán azonban tudja, hogy a környező vidék felfedezésével még várnia kell. A szél is egyre erősödik, és hűs eső illatát hozza magával. Pippa még egy jó ideig ücsörög a hintán, összeakasztott lábát a levegőbe lógatva.

Először az orrán, majd a combján landolnak az első esőcseppek. Erőt vesz magán, hogy elhossa a bekötőúton hagyott maradék csomagját, utána pedig visszavonul a házba.

Talál néhány szál gyertyát a konyhaszekrény hátuljában. Kettőt meg is gyújt, és az asztalhoz ül velük. A hűtőszekrényben már nem talál semmi ehetőt, így az útról megmaradt kevéske nassolnivalóval: egy zacskónyi gluténmentes keksszel és dobozos gyümölcslével kell beérnie vacsorára. A telefonján közben listát készít arról, mi mindent kell majd beszereznie másnap.

Amikor a szegényes vacsora után felmegy az emeletre, már hallja a súlyos esőcseppek kopogását a tetőn. Kibontja a bőröndöt, amiben a ruhái vannak, és besorolja őket a szekrénybe. Nem hozott magával sok mindent, csak szükséges dolgokat; a legjobb ruháit, a laptopját, néhány személyes tárgyat és az eladatlan könyvei egy részét, annyit, amennyi belefért két nagy sporttáskába.

Félretolja a szekrényben maradt férfiingeket, majd mikor rájön, hogy a saját ruhái nem férnek el tőlük, elnyomja a hirtelen támadó lelkiismeret-furdalását, és egyenként leveszi őket a vállfákról. Nagyjából összehajtogatja, majd félreteszi őket, hogy majd később elpakolja valahová a padlón.

Fogmosás előtt még gyorsan megtisztítja a mosdót és a tükröt, majd ugyanazt a filozófiát követve, mint a ruháknál, elkezd bepakolni a fürdőszobaszekrénybe is. Rengeteg gyógyszert talál. A nagy részük fájdalomcsillapító és antidepresszáns.

Egyik dobozt veszi a kezébe a másik után. Már nem számolja őket. Megrémíti a gondolat, hogy mily hasonló életet élhetett a rokona az övéhez. A jelek szerint Constantine egyedül töltötte a mindennapjait, és ki tudja, talán ő is csak feküdt álló nap a padlón, mozdulatlanul. Egy egészséges lélek számára túlzásnak tűnik, de az egyetlen, amit egy céltalan, kiégett ember valójában tesz: *semmit*. Vagy ha mégis, azt is szokatlanul erőlteteni teszi, és gyakorta szünetet tart jelentéktelenül maga elé meredve, és egyfolytában nagyokat sóhajtozva.

Ahogy Pippa végez a rendrakással, és becsukja a tükrös ajtót, amit az imént tisztított meg, ő is sóhajt egyet. Már észre sem veszi magán, mennyit sóhajtozik. Csak úgy, szinte már ok nélkül. Ösztönből. Mintha a teste folyamatosan meg akarna szabadulni a fájó nyomásérzéstől, ami azt a bénító ürességet kelti a mellkasa legmélyén. De nem tud, bárhogy is erőlködik. Így hát csak folytatja kétségbeesetten, reflexszerűen, mint a fuldokló ember, aki a benyelt víztől próbál megszabadulni.

Mindig is hajlamos volt azt hinni, hogy egyedül van a problémáival. Erre most döbönt csak rá igazán. Ám ahogy a gyertya meleg fényében tanulmányozza a saját arcát, ismét elfogja a nyomasztó érdektelenség.

– Mit keresel itt, ember? – vágja a saját fejéhez lesajnálóan, mint egyfajta számonkérést. – Még egy nagyvárosban is életképtelen vagy... – Suttogva gyötri tovább a lelkét. – Itt éhen fogsz döglenni.

Az arca még fiatal, de máris annyi megkeseredettséget és fásultságot hordoz magában, mintha egész életében szörnyen nehéz sora lett volna. A szeme alatti karikák, a lefelé görbülő száj és a megfáradt tekintet mind-mind hosszú, önsajnálattal töltött napok nyomai.

Sorra csak jönnek a kérdések:

Mihez fogsz itt kezdeni?

Mi a célod az életben?

Meddig fogod ezt bírni?

Van egyáltalán értelme ennek az egésznek?

Most azzal vádolja magát, hogy szörnyen elsziette ezt a döntést. Hisz lehet, sőt valószínű, hogy örökre ottragad Sallowfielden. Tudja jól, hogy egy ilyen vidéken nehezebb az élet, mint másutt. Mikor elindult, pontosan tudta azt, hogy le kell majd mondania a kényelemről. Tulajdonképpen megvált a régi életétől, mely bármily nehéz és céltalan volt is az utóbbi időben, máris szörnyen hiányzik neki.

Titkon attól is fél, hogy most, mikor végre tökéletes nyugalma van, már csak egy lépés választja el a teljes leépüléstől. Retteg a tudattól, hogy ezzel a költözéssel megásta magának a saját sírját.

Nagyot dörren az ég, az ablak pedig kivilágosodik egy pillanatra. El kell ismernie, hogy háborzongató ez a házgyertyafényben, amikor odakint dúl a vihar.

Már készen áll a lefekvésre, amikor kilépvén a fürdőszobából szokatlan zajt hall a konyhából. Összerezzen. Megáll a lépcső tetején, és gyertyával a kezében egy ideig hallgatózik. Újra meghallja. Valaki mintha az ajtót kaparászná. Nem akar hinni a fülének, de máris bénító félelem fogja el. Mégis lemerészkedik a konyhába. Szíve a torkában dobog. Ide-oda forgolódik, minden sötét sarokban valami ijesztőre számít.

Ismét karistolják az ajtót.

Mi van, ha egy medve? – fut át az agyán a kétségbeesett feltevés. Vagy rosszabb?! A háborzongató kaparászás azonban nem hagy alább. Mi rosszabb lehet egy medvénél? Mondjuk egy ember?

Pippa remegő kézzel nyúl a kilincsért, de aztán meggondolja magát, és az utolsó pillanatban hátralép. A gyertyát leteszi az asztalra, az egyik konyhafiókból pedig egy kenyérszeletelő kést emel ki. Azzal ismét az ajtóhoz lép, és vár. Mikor újra kaparászás támad, kirántja az ajtót. Egyszeriben megcsapja a hideg esőpermet és az erős szellőket, a tornácra azonban nem lát senkit. Közben valami elsuhan a lábánál.

Ijedten felsikolt, és tekintetével a lakásba beszökött lényt keresi. Felkapja a gyertyát, és egy helyben állva körbepásztázza vele a helyiséget. A sarokból aztán rávillan egy zöld szempár.

Mélyen megkönnyebbül, olyannyira, hogy meg is feledkezik a nyitott ajtóról, ami egy újabb erőteljes szellőket során a hátának vágódik. Pippa előrebukik, és kis híján elejti a gyertyát. A viasz nagy pecséteket hagy a mocsos padlón.

Amint nagy levegőket véve bezárta az ajtót, megáll egy percre, és megpróbál megnyugodni. Ezután gyertyástul a hívatlan vendéghez guggol. Az ázott állat elutasítóan mereszti rá a fogait, a mancsán az ujjait pedig görcsösen feszíti szét.

– Jó, akkor ne legyél kedves! – mormolja érdektelenül a lány, és egyszerűen otthagyja. Elfújja a gyertyát, és lefekszik. A franciaágy nagyobb, mint az ő sajátja volt odahaza, de nem túl kényelmes. A lepedő hideg és megkeményedett a sok lúgos szappannal való mosástól.

Ahogy elhelyezkedik, és leteszi a fejét a párnára, szörnyű érzés fogja el.

Egy halott ember ágyában fekszem. Felül. Kiábrándultan bámul bele a sötétbe. *Mi van, ha pont ebben az ágyban halt meg?* Erre a felismerésre szabályosan kirázza a hideg. Erőt vesz magán, és visszafekszik, de képtelen aludni. Akaratlanul is folytatja magában a gondolatmenetet.

Nem is ismertem. Pedig a rokonom volt. Súlyos büntudat nehezedik rá. Aztán még rettenetesebb gondolata támad. *Lehet, hogy én is ebben az ágyban fogok meghalni.* Jobbra fordítja a fejét, ahol a sötétben egy képkeret ovális körvonalát látja. Újabb ézengés, a kékes fény pedig bevillan a házba. Pippa csak egy pillanatig látja a képen mosolygó ifjú párt, de a boldog mosolyuk inkább háborzongatónak hat azon az éjjelen. *Itt fogok meghalni – erősíti meg magában. Egyedül.*

Csend.

Zavartan bámulja a plafont.

Nem otthon vagytok – hasít belé az első gondolat az ébredést követően. Felül, és ahogy kialvatlan tekintettel körbepislog, szépen lassan visszatérnek az emlékezetébe az elmúlt nap eseményei.

Tehát valóban kiköltözött Iowába, nemcsak egy vad álom volt. Tényleg ennyire kétségbeesetten vágyik a változásra.

Kézbe veszi az éjjeliszekrényen hagyott mobilját, de az nem éled fel a gombnyomásra. Csak találgatni tud, mennyi lehet az idő. Aztán azon töpreng, magával hozta-e egyáltalán a teleföntöltőt.

Asít egy nagyot, és kikecmereg az ágyból. Kinyitja az ablakot, és mélyet szippant a vihar utáni friss légből. Szereti lassan kezdeni a reggelt, és ehhez elengedhetetlen számára a napfényrel és a friss levegővel való találkozás. Elindul, hogy a másik két ablakot is kinyissa, közben azonban megpillant egy emberi alakot az udvaron. Épp csak látja

eltűnni a csűrben. Szeretné azt hinni, hogy csak képzelődik, de tegnap éjjel óta már nem kérdőjelez meg semmit, amit látni vagy hallani vél a ház körül.

– Vannak szomszédjaim? – szólal fel csodálkozva. Magára kapkodja a tegnapi ruháját, amit a széken hagyott, és lerongyol a konyhába. Futva közelíti meg az istállót, melynek oldalsó, rácsos kifutójában már kint kapirgálnak a csirkék. Bárki legyen is az illető, minden jel arra mutat, hogy segíteni jött.

Pippa megáll az ajtóban. A haja vállalhatatlanul kócos, arca kipirult az izgalomtól.

– Jó reggelt! – Kissé vehemensebben köszön a kelleténél, a takarmányos hordóban turkáló hölgy ugyanis összerezzen ijedtében, s a nála lévő merőkanálból a földre szóródik a zab.

– Jaj! Édes Istenem, de megijesztett!

– Sajnálom, nem akartam – sopánkodik a lány, és közelebb sétál, hogy bemutatkozzon. – Wino... Öhm Philippa Venczel – nyújt kezét udvariasan. – Én vagyok az új tulaj.

A hölgy kimondottan vékony alkat, és bár valójában már rég elmúlt hatvan is, igen jól tartja magát. Megtörli a kezét a világos vászonnadrágjában, de nem azért, hogy elfogadja a kézfogást. Csak nézi Pippa kinyújtott kezét, mint aki számára teljesen idegen ez a gesztus. Végigméri az előtte álló lányt, de rezzenéstelen ábrázata nem árulja el, miféle következtetéseket von le magában. Végül csak ennyit mond:

– Venczel? Milyen név ez? Albán?

– Nem, öhm.. magyar – hebegi bátoratlanul, és leengedi a kezét maga mellé. – Édesapám magyar volt.

– Akkor te nem Constantine rokona vagy?

– De-de igen. Constantine Hedera az anyai nagymamám bátyja. A nagy-nagybácsikám, azt hiszem – mekegi idegesen, mint a diák, akit kihívtak a táblához felelni.

– Csak volt – javítja ki szenvtelenül.

– Volt – bólint Pippa. – Szóval... én vagyok az egyetlen élő rokona.

– Mít is mondtál, hogy hívnak?

– Pippa.

– Az előbb valami mást mondtál.

– Philippa. Csak otthon mindenki Pippának hív...ott. – Zaklatottan felsóhajt.

– Tehát Pippa – könyveli el az asszony kényelmetlenül, mint aki valami szokatlan és új ételt ízlelget. Majd ismét a lányra hunyorít. – Nem hasonlítasz Connyra. Na mindegy – legyint. – Lydia vagyok. Lydia Mahomes a szomszédból, Rosebridge-ből. Jól ismertem Hederáékat.

Pippa egy ideig csak keresi a szavakat, majd bizonytalanul megszólal:

– Oh. Értem. Biztos nagy fájdalom lehetett, amikor megtudta, hogy Constantine elment.

Lydia nem felel. Az arcán sem tükröződik érzelem. Sem gyász, sem sajnálat, sem semmi az égvilágon.

– Hát igen. Az volt – jelenti ki végül, de ekkor már az egyik nyúlketrecben lévő tálba önti a takarmányt. Becsukja az ajtót, és ismét Pippához fordul. – Mít mondtál, honnan jössz?

– Richmondból.

– Pennsylvania – vágja rá teljes meggyőződéssel.

– Legyen inkább Virginia. Kicsit délebbre. De az is a keleti parton van.

– Á, szóval nagyvárosi vagy... Akkor nem maradsz itt sokáig, igaz?

– De igen. Éppenséggel ideköltözöm.

– És hogyhogy eljöttél onnan? Itt aztán nincs semmi egy magadfajta fiatal számára. – Behajigál némi lucernát Lázárnak. Eres csuklóján halkán csörögnek az aranykarikák, ahogy tesz-vesz. A takarmányban lévő por csak úgy száll a levegőben. – Nincs ott munkád?

– Hát. Igazából... én író vagyok. Szóval nincs már ilyen értelemben kötött munkám.

– Hozzunk vizet a csirkéknek – fűzi hozzá mellékesen Lydia. Együtt kilépnek az ajtón. – Író? – Ezúttal már kimondottan meglepettnek tűnik.

– Biztosan nem hallott még rólam. Winona T. Jones néven publikálok.

– Nem, még sosem hallottam rólad.

Pippa csak most veszi jobban szemügyre a szomszédasszonyt, hogy kiléptek a fényre. Ezüstös frizurája egészen rövid, mégis kimondottan nőies és korához illő. Arca arányos, az orra helyes és szemöldökei szépen íveltek, ajkai teltek és simák. Valamikor igen szép nő lehetett.

– Igen, ez azért van, mert egyik írásom sem terjedt el széles körben. Nem vették meg a könyvesboltok.

– Tovább kell próbálkozni. Vagy lehet, hogy még gyakorolnod kell az írást. – Leereszti a vödört a kútba.

Pippa a peremen támaszkodik, és közben ujjával a borostyánleveleket piszkálja. A levelek alól néhány aprócska sárga pók menekül ki. Erre elrántja a kezét a kúttól.

– Igen, az lehet. Az biztos, hogy itt lesz rá időm bőven.

Lydia megrökönyödve mered a lányra. Kezéből majd' kifordul a teli vödör.

– Hadd segítsek. – Pippa készségesen átveszi a vödört, és megvárja, amíg Lydia megtölt még egyet.

– Félek – folytatja az asszony –, hogyha tényleg azt gondolod, itt ráérsz majd megtalálni önmagad és megírni életed sztoriját, akkor tévedsz. Becsapós lehet, hogy ilyen kicsike ez a farm, de ne feledd: hogyha meg akarsz élni valamiből, akkor itt bizony napkeltétől napnyugtáig kell majd dolgoznod.

– Tudom.
– Nem hiszem, hogy richmondiként olyan sokat konyítanál a mezőgazdasághoz. Ez nem olyan egyszerű, hogy csak elkaparom a magot a földbe, aztán várok ölbe tett kézzel, míg kikel.
– Tudom.
– Lehet, hogy azt gondolod, hamar beletanulhatsz, de itt a hosszú távú megélhetésed a tét.
– Tudom, értem. Higgye el, számoltam ezzel.
– Nem kéne akkor is megfontolnod, hogy visszamenj Richmondba?
– Azt az életet már lezártam, Mrs. Mahomes.
– Lydia.
– Bocsánat, Lydia. Elhiszed, ha azt mondom, nincs már mit veszítenem?
Az asszony elgondolkodik, majd alig láthatóan megvonja a vállát.
– Nem tudom, mit hagytál hátra Virginiában. De reméljük, az Isten is úgy akarta.
A csirkék megittatása után Pippa kérésére még sietve megmutatja, mely állatoknak milyen és mennyi takarmányt kell adni, valamint gyorsan felsorolja, milyen egyéb igényeik vannak.
– A teheneket minden reggel meg kell fejni – magyarázza a tejeskannákra mutatva. – A kifejt tejet rögtön le kell hűteni, egy napig állni hagyni.
Pippa a bal oldalt ácsorgó idősebb állat fejét simogatja.
– Hogy hívják őket?
– Nem tudom, volt-e nevük. Annyit tudok, hogy ő a borja annak – biccent a nyugodtabb természetű állat felé.
– Értem – bólint visszafogottan. – Hogy kell fejni?
Lydia ezt is megmutatja. Talán nem épp a legnagyobb készséggel, de legalább nem tesz lesajnáló megjegyzéseket a lány műveletlenségére. Pippa lassan érez rá a technikára, tehenet fejni ugyanis jóval nehezebb, mint gondolta volna.
Ezután a veteményesbe is betérnek, ahol a szomszédasszony megmutatja neki, melyik palántából mi lesz, és mikor kell majd a termést betakarítani.
– Elég sok mindent ültettem most legutóbb Constantine-nak. Brokkoli, saláta, karalábé, amott meg cékla van. Ezenkívül lesz később retek, ribizli, saláta, karfiol, menta, bab, borsó meg paradicsom... Lesz még répa, petrezselyem, rebarbara, amott a sarokban pedig spenót, bazsalikom és uborka nő. A ribizlit, brokkolit és rebarbarát néhány hét múlva már le is lehet szedni. Sőt, én a jégsalátát és az uborkát már most leszedném, mert ha egy kicsit korábban be van takarítva, még el tudod adni egy részét esetleg a piacon is. Elég szépek lettek az idén.
– Milyen messze van a falu?
– Közel van, jó tempóban kicsit több mint egy óra alatt ott vagy.
Pippa megpróbálja elrejtetni a döbbenetét, de ahhoz erősen össze kell szorítania a száját. Számított rá, hogy itt minden messze fekszik egymástól, de a falu tekintetében legfeljebb negyed órára számított.
Amint Lydia, az egyetlen, akit ismer az új helyen, bizonytalan időre magára hagyja, Pippa ismét egyedül marad a gondolataival. Magába szállva fogyasztja el langyos polentakásáját. Tejjel jobb lenne, de mivel akárcsak a tojásra és a búzára, a tejféhéjére is érzékeny, kénytelen most ezt is vízzel enni.
Egyre nagyobb undorral kanalazza az íztelen kukoricadarát. Végül megelégteli a pépes étket, és kihelyezi az ajtó elé a macskának. A morcos kandúr már régen elindult otthonról. Mostanra bizonyára valahol az erdőben tanyázhat.
Pippa úgy dönt, az almozást az istállóban meghagyja délutánra, inkább elindul most a faluba, hogy ne délidőben, a legnagyobb melegben kelljen sétálnia. Fejébe nyomja foszlós szalmakalapját és útnak indul.
Az út sokkal hosszabb és fárasztóbb, mint elsőre képzelte. A szántókat elválasztó földút néhol nehezen járható. Hol fel kell kaptatnia a dombra, hol pedig ereszkedik az ösvény. Odafele többnyire hosszasan emelkedik. A nap pedig egész idő alatt úgy tűz rá, mintha tűkkel szurkálnák a bőrét. Azonnal megbánja, hogy nem hozott magával naptejet.
Mire megpillantja a dombon túl a templom csúcsos tornyát és a főtéren álló hatalmas gesztenyefa lombját, talpát felsértették az éles kövek, összekarcolták szűrős gazok és megégette a forró homok. A topánkája ugyanis folyton telement homokkal, ezért fél úton inkább levette. Mégis hálát ad az égnek, amiért nem tévedt el, mert már rögtön az elején rossz felé kanyarodott. A Hedera Grange-től nem messze kanyargó murvás bekötőút, melyen az elején elindult, egy domboldalon fekvő borgazdasághoz vezet, mely a közvetlen szomszédja délnyugati irányban.
Félúton a falu felé egy másik farm mellett is elhaladt. Tágas legelőin testes angus marhák legelésztek szétszóródva. Nyugati stílusban lovagló marhahajcsárok terelgették őket. A farmház a tipikus amerikai stílus jegyében épült, vízszintes lécborítással, kékesfehérre festve.
Nemrégén még egy folyón is átkelt. Lydia említette is, hogyha egyszer megtalálta a Severine-t, és átkelt rajta, biztosan jó irányban halad a falu felé. A sebes folyón egy félig fedett fahíd vezet át, ami olyan széles és masszív, hogy egyszerre akár több szekér vagy autó is átkelhet rajta. Nem mintha akkora volna a forgalom. Pippa megpihent pár percre a hídon. A levegőben szóródó vízpermet és a környező erdő folyton kellemes hűvösségben tartja a helyet, ami most különösen jólesett neki.
A nap már magasán jár, mikor Pippa belép a központba. Első dolga, hogy a macskaköves körtéren megpihenjen. Leül a gesztenyeóriás törzsét körbeölelő padra, kirázza a cipőjéből a homokot, majd felhúzza a lábára. Vízhólyagok ide vagy oda, ennyi ember között csak nem szaladgálhat mezítláb.

Kisimítja fehér ruháját, eligazgatja haját a kalap alatt, majd egyenesen az önkormányzat félköríves lépcsője felé veszi az irányt. A súlyos ajtót látva előre felkészül. Teljes erőből nekifeszül, hogy belökje, az ajtó azonban nem mozdul. Szemérmesen körbetekint. Senki nem figyel. Még egyszer nekilendül.

Megpróbálja húzni. Úgy sem megy. Megint tolja. Mindössze a vastag üveg zörög az ajtóban, amint előre-hátra rángatják a keretet. Egészen leizzadt az ajtónyitásban. És még be sem jutott az épületbe.

Közelebb hajol az üveghez, és keskeny tenyerével lesötétíti, hogy belásson. A pultok üresek. Frustráltan hátralép, és csak ekkor tűnik szembe neki a másik bejáratra kiragasztott „ZÁRVA” felirat. Semmit sem ért.

Megfordul, és ekkor egy lóháton ülő férfit pillant meg a lépcső aljában. Őt bámulja. Arcán kaján vigyor.

– Nem tud olvasni, kisasszony?

– De – feleli gyorsan, és eligazítás reményében lejjebb lép néhány lépcsőfokot.

– Hát akkor mit gyötri azt az ajtót? – Szinte már nevet. Ez azonban nem a valakivel való együtt nevetés remegése a hangjában. Sokkal inkább *a valakin* való mulatásé. – Zárva van, nem?

– De miért? – kérdezi méltatlankodva. Mindez olyan sután jön le, hogy ennél butábbnak már nem is tűnhet.

– Mert délben az önkormányzat bezár – feleli szenvtelenül.

– És mikor nyit?

– Mittomén. – Vállvonva fordul előre, kezében a szár. Valamiért azonban mégsem indul el. Újra Pippára néz. – Egyébként is mit akar maga az önkormányzaton?

– Nincs a farmomon áram.

A férfi szemlátomást elgondolkodik. Nyíltan végigméri a lányt, majd összeszűkül szemmel nekiszegezi a kérdést:

– Maga nem turista?

– Nem. Itt lakom.

– Melyik farmon?

– Hedera Grange.

– Oh. – Egy szempillantás alatt eltűnik a maradék szimpátia is az arcáról, és helyette elutasító hűvösséget ölt magára. A fiatal férfi a pej lovon ezzel még ellenszenvesebbé válik a szemében.

Ennek dacára Pippa nem adja fel. Muszáj valami közös alapot teremtenie, ha többet szeretne tudni a falu működéséről.

– Ismerte Constantine Hederát?

– Igen, ne aggódjon, Constantine-t nem kell itt senkinek bemutatni. Szép napot – biccent ironikusan, és azzal faképnél hagyja Pippát.

– Oké – kommentálja félhangosan a lány, ahogy sértetten végignézi a férfi távozását. – Ekkora tuskót!

Útja a szatócsboltba vezet, ahol kielégítő válasz reményében ismét rákérdez az önkormányzat nyitva tartására.

Az eladó egy meglehetősen kövér asszonyság. Göndör haját ódivatú hajráffal tartja kordában, újján a megsárgult gyűrű valószínűleg örökre megmarad, olyannyira belevág a húsába. A nagy melegben csillog az arca, amit félpercenként egy kifakult konyharuhával törölget. Szintén nem egy megnyerő természet, de még mindig segítőkészebb az iménti férfinél.

– Azt hiszem, hétfőn és csütörtökön vannak nyitva. De ki van írva – mondja a pult alól.

Pippa meg merne rá esküdni, hogy nem látott semmilyen erre utaló kiírást, de már ismerve a helyiek szellemét, inkább nem is száll vitába.

A boltos közben így folytatja:

– Hatos csizmám nincs. Hetes is jó lesz?

– Jó lesz – feleli némi gondolkodás után.

Az asszony nagy nehezen felegyenesedik, az új pár gumicsizmát felteszi a műmárványpult tetejére.

– Ha jól emlékszem, tíztől tizenegyig és kettőtől háromig vannak nyitva mindkét napon.

– Ez komoly?

Az eladó vállat von, miszerint a hivatalnokok dolgozni nem akarásának arcátlan megnyilvánulása nem az ő dolga.

– Még valamit?

– A legmagasabb faktorú naptejet, amijük van. És kérnék egy szatyrot a csizmához.

– Gyékénytáska jó lesz? – kérdi unottan.

Pippa csak beletörődően bólint.

– Tökéletes.

Nemsokára már a piacon sétálgat a csíkos vászontetők és napernyők szakaszos árnyékában. A standokon mindenféle árut megtalálhat az ember, csak tudnia kell, mit hol keressen a végtelen sorok között. Szébbnél szébb idényzöltségek és -gyümölcsök dagadnak nagy rakásokban. Szinte alig van üres asztal.

A szeme sarkából figyel, mily alaposággal bámulják meg a vidéki emberek, mégis, mindahányszor feléjük fordul, rendszerint rögvest érdektelenné válnak. *Nem sok minden történhet erre felé, ha már egy tök átlagos csaj feltűnése is ekkora figyelmet kap* – nevet magában.

Bevásárló körútja végeztével már épp kifele igyekszik a piacról, amikor az ég újra befelhősödik, és egy váratlan fuvallat lerepíti a kalapját.

Rögtön utánairamodik, a kalapot azonban egy nem messze sétáló fiatalember kapja fel.

– Hoppá – nevet fel a fiú. Az ő arca eddig a legbarátságosabb. Szökés haját úgy lelapította oldalra a szél, hogy leginkább egy letarolt búzamezőre hasonlít. Hóna alatt néhány tekericsnyi festővászon. Közelebb lép Pippához, és gondosan leporolja a kalapot, mielőtt visszaadná. – Parancsolj. A tiéd, ugye?

– Igen, köszí. – Pippa ezúttal jól a fejébe húzza a kalapot, és a biztonság kedvéért el sem engedi teljesen.

– Új vagy itt? – érdeklődik a fiú mosolyogva.

Pippa bólint.

– Tegnap érkeztem. Pippa Venczel – nyújt kezét.

– Joe. Joe Darby. – Gyengéd határozottsággal fogja meg a lány kezét, és ráz vele kezét. – Mi hozott Sallowfieldre?

Pippa épp mély levegőt vesz, hogy összeszedetten tudjon felelni zavarában, de félbeszakítják.

– Joe! Gyere már, az ég áldjon meg!

Pippa a hang irányába fordul. Egy középkorú nő igyekszik feléjük. Kicsit sem úgy fest, mint egy tipikus vidéki lakos. Drága ékszereket hord, ráadásul nem is keveset. Rögtön a középső ujján négy egymásba fonódó gyűrű van. Farmerja tökéletesen passzol rá, divatos félvállas felsője jól kiemeli karcsú alakját. Élénkzöld szeme szinte villámokat szór. A hajuk színétől eltekintve az egyetlen, amiben hasonlítanak a fiúval, az a keskeny arcuk.

– Semmi kedvem az egész napot itt tölteni, hallod?

– Megyek – szól engedelmesen Joe, hangjában alig érezhető a halovány bosszússág.

A nő közelebb lép, de ha Pippa nem köszön előre, neki esze ágában sem lett volna.

– Jó napot – veti oda kényszerből a nő, és már fordul is el. Félhosszú haja a vállát söpri. Úgy viselkedik, mintha nemcsak a szavakat, de a pillantásokat is sajnálná embertársaitól. – Iparkodj már! – sziszegi a fiának, mikor az végre elindul felé.

– Szia – int búcsút Joe, mielőtt az édesanyjával együtt beszállnának a kőkerítésnél parkoló meggyzín Mazdába.

Pippa egy ideig még elgondolkodva áll az utcán, csak egy hátulról érkező traktor tudja kizökkenteni, de az is csak arra az időre, míg félreáll az útból. Végül arra a következtetésre jut, hogy az itteni emberek semmivel sem másabbak, mint a városiak. Ugyanúgy vannak segítőkész és kevésbé szívélyes alakok. Vélhetően ugyanúgy léteznek katasztrofális családi viszonyok, és természetesen megvan a jól megszokott társadalmi hierarchia is.

Már szívesen elindulna haza, ám egyvalamit még el kell intéznie.

Furcsa érzése támad, amikor belép a *The Strawhorse* néven ismert kocsmá ajtaján. Először azt kérdezi magától, mit is keres itt, de amint felméri a vendégek összetételét, rádöbben, hogy a piac mellett ez az a hely a faluban, ahol egész Sallowfield megfordul. Nem kell tehát rosszul éreznie magát. Kicsinytől nagyig szinte bárki beül, ha nem is azért, hogy igyon, de egy kiadós ebédre, vagy egyszerűen csak beszélgetni másokkal.

Már régen elmúlt délidő, a vendéglő azonban még mindig jócskán tele van. Pippa megpróbál feltűnés nélkül elslisszanni a tágas helyiség legvégében húzódó bárpulthoz, de már azzal is feltűnést kelt, hogy útközben véletlenül meglök egy üres széket, amely nagyot nyikkan az érdes padlón megcsúszva.

– Jó napot – köszön halkán, ahogy nagy nehezen felkászálódik az egyik bárszékre. A pult mögött egy jóvágású férfi áll nadrágtartóban és fehér ingben. Hegyes álla alatt csokornyakkendő. Meglepően elegáns megjelenésű. *Talán kicsit túl elegáns* – morfondírozik magában Pippa, és még mindig röhöghetnékje támad, ha eszébe jut a vendéglő neve. „Szalmaló”. *Most komolyan?*

– Mit parancsolsz?

– Egy limonádét kérek. Jéggel, cukor nélkül.

– Mentalevél mehet bele?

– Mehet – biccent, s közben szemével egy szabad konnektort keres. A csapos már háttal áll neki, és épp citromot facsar, amikor Pippa megkérdezi, használhatja-e a csatlakozót a sarokban.

– Csak nyugodtan – érkezik a válasz. Olyan gyorsan feleli, hogy Pippa elgondolkodik, valóban eljutott-e a férfi tudatáig, mit hagyott jóvá az imént.

Pippa kiül a legszélső székre, és felteszi a telefonját tölteni. Közben az italát is megkapja.

– Még valamit adhatok? – támaszkodik a pultra a sötéthajú férfi. Kék szeme kíváncsian csillog.

A lány ráérősen szippant egyet a fekete szívószálból, majd úgy dönt, kihasználja a csapos közvetlenségét.

– Nem, köszí. Itt van amúgy térerő?

– Hát... Néha van, néha nincs.

Pippa akkora szemeket mereszt a csaposra idegességében, hogy az elneveti magát.

– Nyugi, csak vicelek. Itt szokott lenni. De van vezetékes is, ha azt szeretnéd használni.

– Akkor jó – lélegez fel a lány.

– Internet is van, ha az kell.

– Nem-nem, nekem most telefonkapcsolatra van szükségem.

– Csak nem egy fontos hívás egy fontos valakinek? – élcelődik bizalmasan.

Pippa ösztönösen megrázza a fejét.

– Nem, csak ügyintézés. Van egy *kis* problémám.

– Hallgatlak – egyenesedik fel és tettere készen félredobja a konyharuhát.

– Tegnap költöztem ide az egyik farmra, és nincs áram a házban. Meg a víz is elég gyér, gondolom a bojlerrel lesz valami...

– Az önkormányzatnál feltételezem jártál már.

Pippa bólint, és kortyol még párat az italából. Ezalatt ügyel, hogy ne szakítsa meg a szemkontaktust.

Míg a férfi elgondolkodik, bárgyú vigyora egészen ráfagy az arcára. Így folytatja:

– Hát ott nem a segítőkészségükről híresek. Félek, ha nem viszel magaddal egy halom nem létező papírt, meg egy talicskányi kenőpénzt, úgysem fognak semmit csinálni az ügyben... De asszem tudom, ki segíthet.

– Ki?

A csapason látszik, hogy élvezzi a figyelmet. Pippát igazából mulatja a stílusa, az, ahogyan előadja magát, és megpróbálja a tudtára adni az érdeklődését.

– Mr. Altringham.

– Az kicsoda?

– Lesley Altringham. Helyi borgazda. Nagyon befolyásos ember. Az Altringham-birtokon lakik.

– És az merre van?

A férfi Pippa elé tol egy papír poháralátétet, és vesz egy tollat. Mosolyogva felpillant rá, mielőtt rajzolni kezd.

– Ez a falu, ez pedig itt az út, ami keresztülmegy a Severine-en, és kivezet a déli farmokig. Az első farm jobbra az Opal Ranch, a sok marhával meg western lóval, aztán következik a Hedera Grange bal oldalról...

– Igen, az tudom, melyik.

– Na, tehát csak annyi a dolgod, hogy egy picikét továbbmész onnan, de nem egészen délre, mert az ott már a Sunstone Pasture lesz. Neked az kell, ami rézsút határos a Hedera Grange-dzsel, az lesz az Altringham Manor. Ott megtalálod Mr. Altringhamet.

– Az a nagy birtok a sok szőlőssel, ugye?

– Igen, az lesz az.

– Akkor tudom, melyik. – Ráérősen iszogatja meg a maradék limonádét, majd poharát betolja vissza a pult közepére. – Köszönöm.

A férfi egy rossz színész módjára tárja szét a kezét, s szinte meghajol.

– Enyém a megtiszteltetés – feleli, majd olyan gyorsan tünteti a poharat a pultról, mint egy bűvész.

Pippa egy vaskos regényt húz elő a táskájából, és amint megtalálja, hol tartott, rögtön bele is temetkezik. Már csak kevesebb, mint a harmada van hátra, ő azonban mindig is lassan olvasott, így ennek a könyvnek a befejezéséhez majdnem egy órára van szüksége. Örül, hogy a férfi tapintatosan nem szól hozzá olvasás közben, de azért a szeme sarkából figyel, és látja, hogy munkája közben időnként ránéz.

Mikor az utolsó oldal végére ér, katartikusan sóhajt. Ahogy a csukott könyv a pultra kerül, a férfi máris a fejét oldalra döntve vizsgálja a borítót.

– „Sofia Lundberg: *Az elveszett nevek fizete*”. Hm, mik vannak – makogja szórakozottan. – És, jó volt?

– Nagyszerű. – Közben már levette a telefonját a töltőről, és épp az áramszolgáltatót tárcsázza. Eleinte türelmesen vár. Aztán hosszú percek telnek el, az automatával vitatkozva. Közben hol nőiesen bugyuta grimaszokat vág, hol pedig a hosszú körmével dobol. Egyik helyről kapcsolják a másikra, Pippa pedig egyre idegesebb lesz a fülében csengő várakoztató zenétől. Negyedórányi eredménytelen próbálkozás után feladja.

– Elég volt. Megyek Altringhamhez. – Szedelődzködni kezd.

– Látlak még itt azért?

Pippa mosolyogva tekeri fel a töltőkábelt. Vállat von, majd feltartja a hatvanhét százalékig feltöltődött mobilját.

– Hát... nem kizárt.

Úton hazafelé újra eszébe jut a férfi, és jót nevet a furcsán rámenős stílusán. Valahol mindig is tartott az ilyen alakoktól, de az évek folyamán megtanulta megfelelően kezelni és nem komolyan venni őket. És persze ezen a rétegen belül is megtanult különbséget tenni ártalmas és ártalmatlan egyének között.

Az út visszafelé egy ponton túl szinte már csak lejt, megjárni azonban nem sokkal könnyebb, mert a topánkája feltörte a lábát, most pedig több helyen is fájdalmasan súrolja a kiszakadt vízhólyagok helyét. Amikor végre hazaér, az első dolga, hogy megmossa a lábát, és lekezelje a sebeit.

A fürdőszobaszekrényben nem talál sebfertőtlenítőt, így egy kis főzőborral kell beérnie. Végül sebeit gondosan letapaszolja, és zoknit húz. Mielőtt azonban átöltözne a kinti munkához, elrakja a vásárolt élelmiszert. A piacon csirkemellet, hagymát, burgonyát és spárgát vett. A szatócsboltban kapott rizst, hajdinát, diákcsemegét, étcsokoládét és néhány szem almát.

Az éléskamrát is gyorsan átrendezi a saját igényei szerint; a kolbászokat és a szalonnát egészen hátra, a gabonákat és konzerveket pedig elérhető helyre teszi. Amikor ezzel megvan, nekilát a munkának az istállóban. Nem tart szünetet, de még így is szűk egy órájába telik az almozás a két állásban, valamint a négy nagy nyúlketrec kitakarítása a vízcserével és etetéssel együtt. Egészen leizzad a végére.

Öt óra felé jár az idő. Beszalad, hogy megmosakodjon. Vörösesbarna haját egyik oldalt feltűzi, szeplőit, szeme alatti karikáit alapozóval halványítja el, majd az egésztestet kevéske púderrel mattítja. Egy pöttyös blúzt vesz magára, aminek két helyes, gömbölyű gallérja között egy vékony masni lóg. Mindehhez egy bézs harangszoknyát vesz fel. Ajkaira halványpiros rúzsot tesz. Az elnyűtt topánka helyett pedig bátran felhúzza fekete alkalmi cipőjét.

Ha valamit megtanult az üzlet világában, az a megjelenés fontossága. Lehet ugyan, hogy csak egy iowai borgazdához készül, de amennyire tudja, az illető igen befolyásos, ő pedig szeretné kivívni a jóindulatát.

Ahogy a fehérmurvás bekötőúton kaptat fel a szomszéd birtokra, azon gondolkodik, mit fog mondani. Hangosan így szól magának:

– Helló, kéne egy kis áram, tudja... gáz van. *Csak gáz...* Érti. Gáz, az van. – Szórakozottan felnevet, majd elszégyelli magát. – Olyan ügyesen le tudod jártni magad, Pippa.

A tágas udvarra belépve bájos mosolyt ölt arcára, és maga előtt tartva hosszúpántú ridiküljét, tanácstalanul körbepillant.

Szinte azonnal odalép hozzá egy jólfésült férfi fehér ingben, hogy üdvözlje:

– Isten hozta az Altringham-birtokon! Engedje meg, hogy körbevezessem.

– Köszönöm, de én Mr. Altringhamhez jöttem.

– Tudom, bizonyára maga Miss. Greville.

– Nem, bocsánat, de összekever valakivel. Az én nevem Philippa Venczel.

– Bocsásson meg, az én hibám – szabadkozok. – Mr. Altringham nem említette, hogy várja önt.

– Mert azt hiszem, nem vár.

A férfi elbizonytalanodva dörzsöli az állát.

– Borkóstolóra érkezett, vagy a versenystállót kívánja megtekinteni?

– Nem, egyikre sem...

– Nem üzleti ügyben keresi?

– Nem, inkább azt mondanám, személyes. A szomszédja vagyok.

A férfi elbizonytalanodik, majd lassan bólint.

– Érttem... Nos, Mr. Altringham most épp foglalt, de amint szabad lesz, megkérdezem, fogadja-e a kisasszonyt.

– Köszönöm – biccent diplomatikusan, és kecsesen előre lép, nyakát az udvar végében lévő karám felé nyújtva.

– Addig, ha gondolja, nyugodtan nézzen körül. Gyönyörű telivéreink vannak, és a helyében azért nem hagynám ki a legkiválóbb borainkat sem. Fontolja meg – mondja kacsintva, mielőtt kötelességtudóan elkocogna a fehér kúria felé.

– Ha lenne nekem arra pénzem – sóhajtja a lány, és megindul a karám irányába. A négyszögletű lovaglókarámban olyan sima a talaj és olyan fehér a homok, mintha csak az imént esett volna rá a friss hó. A pálya közepén egy fekete kancát futószáraznak izmos csikájával. Anya és fia egy sötét gyűrűt taposott a tökéletes felszínű, fakó síkságon. Pippa a léckerítésnél állva hosszan csodálja a kecses mozgásukat. A kéthónapos csikó gyakran megelőzi az anyját, és közben peckesen rúgkapál, bakol, szökdécsel merő felvágásból. Csak úgy sugárzik belőle a fiatalos energia és a küzdőszellem.

Lovagolni akarok – tudatosan a lányban most először. Hisz végre van egy saját lova. Ráadásul mostantól annyi időt tölthet vele, amennyit csak akar, és soha többé nem kell egy vagyont fizetnie a lovardákban azért a heti egy-két óra lovaglásért.

Olyannyira belefeledkezik az állatok csodálatába, hogy először meg sem hallja, amint a visszatérő komornyik lakkcipője alatt hangosan csikorog a murva.

– Beszéltem Mr. Altringhammel. Szerencséje van, most pont tudja fogadni önt.

Pippát egyenesen a ház melletti borospincébe vezetik. A lejárát meglehetősen széles, még úgy is, hogy a sötétzöld ajtónak most csak az egyik szárnya áll nyitva.

– Jöjjön. Óvatosan – figyelmezteti a férfi a meredek lépcsőre. Jól ki van világítva a pince, ő azonban mégis következetesen előre megy, és az utolsó lépcsőfokon udvariasan lesegíti a magassarkút viselő vendégét.

Pippa nagy pincére számított, a felszíni épület méretéből ítélve azonban mégsem gondolt ekkorára. Száz meg száz természetes hordó tárul a szeme elé, melyek végtelenbe nyúló egyenes sorokat alkotnak a hűvös pincében. Jellegzetes faaroma és mustszag részegítő keveréke terjeng a levegőben. Az egyforma folyosókat látva azon töpreng, hogyan ismerik itt ki magukat a helyiek.

Ekkor végre eléjük lép maga Lesley Altringham.

– Gregory! – szól szigorúan az alkalmazottjához. – Minek rángatta le ide a kisasszonyt?

– Uram, mint azt már említettem, a lady nem üzleti ügyben jött önhöz.

– Akkor is! Gondolkozzon már egy kicsit! – rója meg az öreg. Mr. Altringham nem cáfol rá a hírére. Egy gazdag, kifinomult arisztokrata, ami rögtön lerí a minőségi angol öltözkézből. Csíkos zakót és mellényt visel, melynek zsebéből egy vékony óralánc csüng. Lépte meglepően könnyed, mozgása kellően kimért, tartása büszke, mint a telivéréké. Hátrafésült ősz haja akár a horgászdamil, mikor megcsillan rajta a fény. Az arca ráncos, de bőrtónusa még mindig egyenletes. Ábrázata fakó és szigorú, szeme kökénykék. – Kísérje fel a kisasszonyt az irodámba, mindjárt jövök én is.

Pippa szólni szeretne, de aztán gondolata újfent nem jut el a hangképzésig. Nem mintha lenne lehetősége tisztázni jövelele célját, hiszen az idős férfi már el is tűnt, a komornyik pedig épp kedvesen visszainvitálja a felszínre.

Perceken belül már a ház egyik lugassal fedett teraszán fészeng a díszhuzatos, faragásokkal bonyolított széken, két cementszürke agár között. A kutyák végig a fülüket hegyezik, majd mind a kettő azonnal felül, ahogy a gazdájuk megjelenik a boltíves ajtóban. Az öreg Altringhamen már nincs rajta a zakója, csak egy mellény, kezében pedig két borospohár van.

– Bocsásson meg, amiért megvárattam. Mielőtt rátérnénk jövetelének céljára, hadd kérdezzem meg, mi az öt kedvenc színe. Árnyalatokat mondjon, kérem.

Pippa elgondolkodik, és reméli, hamarosan választ kap arra, mire szolgál a szokatlanul kreatív kérdés.

– Rendben. Lássuk csak... Cseresznyepiros, mahagóni, barackszín,ogyoróbarna és... legyen mondjuk ekrü.

– Két kedvenc zenei műfaj?

– Jazz és indie.

Altringham nem szól semmit, csak ismét eltűnik néhány percre. Egy üveg gyöngyözőre hűtött borral tér vissza. Némán tölt mindkettejüknek, majd végre helyet foglal Pippával szemben.

– Valahol földhözragadt, mégis kimondottan szenvedélyes művészlélek – nyugtázza összekulcsolt kézzel. Majd előredől, és megemeli a poharát. – Ez a rozé az elragadó Catawba szőlőnkéből készült. Ez a faj olyan nemes, mint maga a női nem. Bódítóan könnyed és édes, mint egy kosár frissen szedett eper. Pont, mint maga. Szerény hölgyemény, de azért nem kell féltetni, jól mondom?

Pippa fülig pirul a hallottaktól. Belekortyol az illatos borba. Lesley Altringham nem sokat tévedett. A bor zamatos és édes. Pont annyira fűszeres, amennyire ő szereti. Ahogy lecsúszik az első korty, olyan érzése támad, mintha az ital azonnal eggyé válna a lelkével. A címkére pillant, melyen kacskaringós, aranylő betűkkel szerepel a bor fantázianeve: „*A kalapos hölgy*”.

– Telitalálat – suttogja.

– Kegyed bizonyára Miss. Venczel, ha jól értesültem. Minek köszönhetem a látogatását?

A lány mostanra már leküzdötte a kezdeti idegességét. Előre hajol, hogy az asztalra tegye a poharat, majd kényelmesen visszaül; elegánsan átveti egyik lábát a másikon.

– A Hedera Grange örököse vagyok.

Az öreg férfi erre félrevel, s így kénytelen diszkrétan krákogni néhányat a fehér zsebkezdőjébe, de aztán hamar összeszedi magát.

– Maga Constantine rokona? Maga költözött ide tegnap?

Pippa megpróbál nem kizökkenni, mert tudja jól, hogy máskülönben igen sebezhetővé válhat.

– Igen – feleli határozottan. – Nézze, lekapcsolták az áramot a farmon. Az önkormányzat zárva tart, a szolgáltatót pedig nem érem el. A Strawhorse-ban azt mondták, ön tudna nekem segíteni.

– Lehet, hogy jobban tenné, ha nem ezzel foglalkozik. – Ahogy feláll, az agarai is megfeszülnek. – Hanem mondjuk visszamegy szépen oda, ahonnan jött.

– Miért, mi volt a gondja Constantine-nel? – Még maga is meglepődik azon, hogy volt bátorsága feltenni ezt a kritikus kérdést ebben a feszült pillanatban. Az arca és tartása magabiztosságot sugall, ő azonban már rég nem érzi olyan biztosnak a sikerét. Így a hangja elcsuklik a mondat végére. Lelepleződött.

Lesley Altringham arcán megannyi érzelm suhan át egymás után. Megvetés, gyűlölet, düh, sértettség... Ábrázata a negatív érzelmek legkülönbözőbb árnyalataiból kevert palettája.

– Szóval maga szerint Constantine bácsikája olyannyira jó ember volt?

– Valójában nem ismertem.

– Hát akkor – biccent visszafogottan – nem maradt le sok mindenről.

– Értem – nyugtázza halkan a lány. Tudja, hogy indulnia kellene. Valamiért azonban mégsem áll fel. Látja Altringhamen, hogy keresi a szavakat, ezért inkább megvárja, mi sül ki a másik fél mondandójából.

– Sajnálom, Miss. Venczel. De nem tudok magának segíteni a problémáját illetően. Talán kérjen inkább időpontot az önkormányzaton.

Már jártam ott – fűzné hozzá szívesen, de inkább nem teszi.

– Most viszont meg kell kérnem a távozásra – folytatja a férfi.

Pippa egy engedelmes házőrző eb módjára bólint és feláll. Altringham egyetlen szó nélkül tereli ki maga előtt a hatalmas házból.

– A viszontlátásra, kedvesem – búcsúzik tőle hűvösen.

Vendége színtelen hangon felel:

– Viszlát. – Pippa anélkül, hogy hátranézne, elindul lefelé a murvás úton.

Még a felénél sem jár, amikor egy lovas üget vele szembe. Egy férfi. Egy pej telivéren.

– Na már csak te hiányoztál – sóhajt fel. Legszívesebben hátat fordítana és elindulna az ellenkező irányba, de mivel arra az a ház van, ahonnan csak az imént küldték el, nem igazán áll módjában megfutamodni.

Választás híján emelt fővel halad tovább útján, megpróbálva nem tudomást venni az Altringham-fiúról, de az mellé érve megállítja a lovát.

– Te meg mit keresel itt? *A Hedera Lebu*j arra van – mutat a háta mögé.

Pippa felnéz rá. Arcán szarkasztikus mosoly ül.

– Nem mondd! Kösz! Itt mindenki ilyen elképesztően segítőkész?

– Nem tudom, mit akarsz még tőlünk, de ha nem akarsz, hogy két lábbal rúgjalak ki innen, akkor szerintem kerülj el a birtokot. – A fiú arcán ugyanaz a mélyen sértett, elzárkózó tekintet honol, mint Lesley-én. Le sem tagadhatnák egymást. Apa és fia sokban hasonlít, főleg, ami a makulátlan külsejüket illeti. Az ifjú önmagában is

legalább annyira tiszteletet parancsoló, elegáns megjelenéssel bír. Napbarnított bőre sima, a délutáni fényben akár a frissen olvasztott csokoládé. Kifejezetten jó ránézni, ha az ember nem veszi figyelembe a taszító természetét.

– Ne félj, ezzel elkéstél. Egy életre megtapasztaltam az Altringhamek vendégszeretetét.

– Akkor remélhetőleg nem merészkedsz ide többet – feleli keményen. Fiatal csődöre idegesen prüszköl, s a földet kapálja. Ránézésre ugyanannyira felfuvalkodott, mint a lovasa.

Pippa utoljára felnéz rá, egyenesen a szemébe.

– Ha fizetnétek érte, sem jönnék vissza többet ide.

– Jó – nyugtázza, és már rá sem néz, csak öntelten felveti a fejét. Megsarkantyúzza a lovát, mely vijjogó nyerítést hallatva elszelel.

– Tuskó barom – sziszegi a lány összeszorított fogakkal.

A lovas is dühödten mered maga elé vágta közben, de ahogy az udvar felé közelít, nem bírja kiverni a fejéből azt az idegesítő lányt.

– Beképzelt pulyka – leheli maga elé.

Pippa azon kapja magát, hogy idegességében szinte már csikarja a rozsdás serpenyő alját. Megáll egy pillanatra. Megpihen, és sóhajtva felemeli a fakanalat. A vacsorája hangosan sistereg a forró zsírban.

Nyávogást hall. Hátrafordulva megpillantja a fekete macskát, amint az ajtóban ül követelőző tekintettel, mintha csak a vacsora készültét felügyelné. A szája szélét nyaldossa.

– Persze, ilyenkor rögtön itt vagy, te bestia! Bezzeg, amit reggel kivettem neked, azt nem etted meg! – Leveszi a tűzhelyről a serpenyőt, de elfelejti előbb lekapcsolni a gázt, és megint megégeti magát a kék lánggal. A serpenyő nagyot csattan, ahogy ijedtében levágja a pultra.

– Hogy szakadna le a...! – A csaphoz szalad, és rögtön beteszi hideg víz alá a megperzselődött csuklóját. – Hogy lehetek ilyen szerencsétlen? – dűnyögi meggyötört arckifejezéssel. Elzárja a csapot, mely még utána is hosszú ideig csöpögni szokott.

Amikor visszanéz a serpenyőre, már a pulton állva találja a macskát. Erre kikel magából.

– Veszed le a mocskos mancsodat a kajámról, de azonnal, te büdös dög!

A kandúr agresszívan fújni kezd rá, karmait kimereszti, szőrét az égnek állítja.

– Gyerünk, takarodj ki innen! – kiabálja, és hozzávágja a fakanalat. – Tűnés! Sicc!

Mikor végre sikerül kiűznie a macskát a házból, le tud ülni és megvacsorázni, bár még mindig nem nyugodott meg teljesen. Félt, hogy idővel teljesen ki fogja készíteni az itteni életet. Számára az is elég, ha csak tudatában van azzal, milyen emberek veszik őt körül.

Még dühöng magában egy ideig mindazon, amin nem tud változtatni, majd egy fokkal nyugodtabban továbblép a gondolataival. Ha már szomszédok, eszébe jut, hogy még be sem járta a környéket teljesen. Elhatározza hát, hogy másnap délelőtt átlovagol Rosebridge-be, meglátogatni Lydiát.

Az éléskamrában ácsorogva azt is felméri, hogy hamarosan elvihetné a piacra a rengeteg tojást és a nyolc liter tejet. Azt azonban még nem tervezte el, hogyan juttatja majd el az árut a faluig. Van ugyan egy rozsdás traktor a csűr mélyén, de neki sem utánfutója nincs hozzá, sem pedig vezetni nem tudja, arról már nem is beszélve, hogy nemigen hisz az öreg szerkezet működőképes mivoltában.

Miután éjszakára ellátta az állatokat élelemmel és vízzel, még egy ideig kint marad a csűrben, és csípőre tett kézzel méregeti a letakart gépezetet. A ponyva alatt egy régi Fendt modell lapul. Valaha narancssárga lehetett, ám mára már leginkább csak koszos terrakottának mondható.

A fiatalabb tehen hangosan felbőg, megrázza a fejét. Fülében egy zöld biléta van, rajta a „HG” monogrammal.

– Nyugalom, Delila – csitítja a lány, és kedvesen megpaskolja a foltos jószág nyakát. A két tehenet már aznap reggel elnevezte magában, de csak most kezdi ténylegesen a nevének szólítani őket. Az anya a Carmel nevet kapta, a lány pedig Delila lett. Pippa megpróbálja megkülönböztetni a két állatot a foltjaikról, de egyelőre csak onnan tudja melyikük melyik, hogy tegnap óta mindketten ugyanott állnak, a helyükön.

Lázár hangosan felnyerít a bejáratnál.

– Nem felejtettelek el! – Magára hagyja a két tehenet, és besétál a percheronhoz a szélső boksza. – Tudom, rég voltatok már kint legelni – sajnálkozik a lovat simogatva. – Kezdeni kellene valamit a kerítéssel... – Átöleli a ló vaskos nyakát, és magába szívja az oly ismerős, megnyugtató illatot. – Holnap lovagolunk egyet, ígérem.

Lázár kiszakítja a fejét a lány karjaiból, és pofáját nagy lendülettel a saját oldalába vágja, hogy elhessegesse az újra meg újra ugyanoda visszazálló legyet.

– Jó éjt, drágaságom – búcsúzik Pippa, és utoljára megsimogatja a ló bajszos állát.

Mikor belép a házba, ismét lecsap rá a fásult magány. A csend pillanatok alatt teljesen belepi, míg már levegőt venni alig bír. Leveti a csizmáját valahol a bejáratnál, de már nem érdekli annyira, hogy az egy sorba kerüljön a többi pár cipővel. Felvonszolja magát a lépcsőn. Miután levetette ruháit, és egy szál semmiben a kád előtt áll. Nehézkesen sóhajtozik.

– Éljen a hideg zuhany – nyögi, majd megnyitja a csapot. A vizet először csak a lábára folytatja, majd szép lassan a teste többi részét is hozzászoktatja a hideghez. Ahogy a gyér vízszugár eléri a mellkasát, levegő után kapkod. Ez nem az a fajta kellemesen hűsítő zuhany, ami jólesik egy végigizzadt nyári nap után.

Nem zárja el a csapat, csak átveti a zuhanyfejet a vállán, és hagyja, hogy a víz végigcsorogjon a hátán is. A lába lassan előrecsúszik, ő pedig lesüllyed a kád fenekére.

A víz pedig csak csorog és csorog, végig a libabőrös testén, végig a falon, utat törve a penészes fugákban. Körbегyűrűzi a lefolyót, sokáig kering, majd örökre eltűnik a sötét lyukban.

Később Pippa az oldalán fekszik az ágyban, és semmire sem gondol. Tudja, hogy volna még mit tennie, és bőven van még mit átgondolnia, megterveznie, elintéznie, de egyszerűen képtelen megerőltetni az elméjét.

Néha azon kapja magát, hogy csak bámul maga elé elnyílt ajkakkal. Általában fogalma sincs róla, mennyi ideje tesz már így, és gyakran attól tart, hogy napokat alszik át így a tudta nélkül. Az élet pedig csak megy tovább a maga medrében. Nélküle...

Szinte már fájdalmas a kiálló csípőcsontján feküdni a kemény matracon. Érzi a merev rugókat maga alatt. Mégsem fordul hanyatt.

Mindig is jó étkü volt. De most már ez sem hozza lázba. Mintha az ordító csend és a benne uralkodó üresség a gyomorkorgást is elnyomná. Semmi sem olyan fontos már, mint régen.

Átfordul a másik oldalára. A laptop mellette hever az ágyon. Először arra gondol, hogy be kéne kapcsolni. De még ahhoz sincs ereje, hogy kinyújtsa a kezét. Túl nagy erőfeszítés. Túlságosan fölösleges.

Közvetlen közélről szemléli ernyedt kezét. Törékeny csuklóját, vékony ujjait és hosszú körmeit, amint megélesztették a semmittevéssel töltött hosszú hónapok. Egy író ujjai. Egy *kiégett* íróé.

Nagyot szusszan, és lehunyja a szemét.

Semminek sincs már értelme.

Semminek semmi értelme.

Semmi.

Semmi...

A reggel nehezen indul.

Még meg sem reggelizett, de már ott ül a lépcső aljában, a poros padlódeszkákon, és az életén töpreng. Fejét két felhorzolt könyöke közé rejt, és sokáig csak mélyeket sóhajtozik, mielőtt egyáltalán fel tudna állni.

Hogy lehet valaki ennyire szerencsétlen?

Még csak nem is sietett. Foghatná a kábaságra, összeesküvésre, balszerencsére, de nem teszi. Egyszerűen csak nem kapaszkodott, bolyhos zoknijai pedig kicsúszott a hosszú évek alatt fényesre csiszolódott fán. Arcátlanul nagyot esett. A legtetejéről a legaljára. Pippa már csak így szokta. Ha már esik, akkor jó nagyot. Sosem bízza a véletlenre.

Felemeli a fejét, de ekkor újra belesajdul a fájdalom. Érzéskor sikerült homlokon vágnia magát a most a háta mögött álló hűtőszekrényel. *Ennek nyoma lesz* – futott át az agyán, mikor felült, és először megérintette égő homlokát. De ténylegesen már ez sem zavarja.

Még néhány pernyi üldögélés a földön, majd visszafogott jajgatások közepette talpra áll. Lemossa a két könyökét, és megszemléli a homlokát is a tükörben. Most még csak egy vöröses sávot lát, de számít rá, hogy hamarosan be fog lilulni.

Kellemetlen nyomásérzése támad, amikor a veteményesben szedi a zöldségeket, és mindahányszor a csirkeóiban lehajol a tojásokért. Ilyenkor olyan, mintha a fejének egész tartalma előrecsúszna az arcába. Néha meg-megáll, és a kezét a homlokára szorítva megpihen.

Közben persze már a teheneket feji. Nem hajlandó megállni hosszabb időre. A súlyos tejeskannák cipelése azonban még az eddieknél is megerőltetőbb. Az erei kidagadnak a halántékán, és úgy érzi, megszakad.

Mire végez a kannák hűtővályúba rendezésével, alaposan megszedül. A vörösesbarna babahajak csapzottan állnak minden létező irányba az arca körül. Egy rutinos mozdulattal lesimítja őket, majd elégedetten könyvelni késznek az állatok körüli munkát.

Sokat bajlódik Lázár felszerszámozásával, de amikor végre kivezetheti a lovat a bokszból, ismét gyermeki izgalom lesz úrrá rajta. Pusztán a tudat, hogy annyi év után újra lovon ülhet, szokatlan lelkesedéssel tölti el. Talált ugyan egy egyszerű kantárt az igavonó szerszámok között, nyereg híján azonban szőrén kell meglovagolnia a lovat. Lázár a fajtájából adódóan olyan termetes, hogy a lánynak egy gyümölcsrekeszre kell állnia, hogy fel tudjon kapaszkodni a hátára. Erre azonban már csak akkor kerül sor, miután kivezette a lovat az udvarra, és gondosan bezárta a csűrkaput.

A lány vállán egy sötétzöld vászonhátizsák, lábán poros gumicsizma. Egy derékban szabott, barna mintás nyári ruhába öltözött, amit a padláson talált az egyik dobozban. Nem épp egy fiatalos darab, ő azonban kimondottan bájosan fest benne. Melíros haját laza kontyba tekerte hozzá. A ruha V alakú dekoltázsában egy vékony biszu függ a végén pénzérme nagyságú medállal.

Lázárt sokat kell noszogatni, mert az állat hajlamos minden virágzó bokrot megszaglászni, és minden zöldebb gazcsomóért lehajolni. Pippa is rég ült már lovon, nehezen érez rá a valaha jól betanult mozdulatsorokra. A farmról kijutni valójában majdnem olyan sokáig tart, mint aztán maga az út. A lomha almásderes egy örökkévalóságig kacsázik keresztbe-kasul tapasztalatlan lovasával, míg végre kitalálnak az északkeleti ösvényen át az erdőbe.

Pippának egy idő után fogalma sincs, hogy merre tartanak, csak reméli, hogy magabiztosan baktató Lázár legalább tudja. Az öreg igásló tulajdonképpen olyan, mint egy ősrégi gépezet. Ha nagy nehezen sikerül bekapcsolni,

akkor megy, de jobbra csak egyes fokozatban, azt azonban stabilan tartja, nem is kell rúgdosni, sem kormányozni. Persze nem is igen lehetne; a bitang feje úgyis leginkább csak arra megy, amerre ő jónak látja. Magába szállva cammog előre, és leszegett fejjel követi az utat, de az se baj, ha épp nincs kitaposott ösvény, bármin átgázol, ha már egyszer sebességbe tették. Megállítani kihívás, igazi izommunka, de Pippa nem is nagyon próbálkozik vele, amíg nem ténylegesen indokolt.

A lány amellett, hogy megpróbálja élvezni a fák susogásával vegyülő madárdalt, igyekszik megjegyezni a megtett utat. Észben kell tartania az elágazások számát és irányát. Viszonylag könnyű dolga van, mivel eddig csak egyszer fordultak balra a legszélesebb csapáson, ahol szinte teljesen csupasz a föld, csak egy-egy fücsomó vagy gacsoportosulás nő rajta.

Hirtelen megfogyatkoznak a fák, Lázár pedig kilép lovasával a vakító, kora nyári fénybe. Az ösvény jobb oldalán folytatódik az erdő, balra pedig egy emelkedő tárul a szemük elé. A tarka mezőn búzavirág, közte elszórtan pedig pipacs, katáng, koronafürt és lenvirág nő. Messziről is jól látni, ahogy a különféle színekkel pettyezett növénytakaró felett rovarok ezrei rajzanak. Egy széles út szeli keresztbe a mezőt, mely egészen Rosebridge portájáig vezet.

Az udvar legnagyobb éke a mentazöld farmház fehér ablakkereteivel és világosszürke cseréptetejével. A szokatlan, mégis művészi összeállítást a falra futó lilaakác bolondítja meg. Az egész farm halvány pasztell színekben pompázik, még a magtár, az ólak, a silók és a kocsiszín sem a hagyományos rikító pirosat népszerűsítik, hanem annak egy sokkal törtebb árnyalatát.

A ház körül mindenütt élénk pázsit nő, melyen tarka lépőkövek jelölik az utat. Rosebridge inkább hasonlít egy mesebeli birodalomra, mint egy iowai gazdaságra.

Pippa még akkor sem tud betelni a látvánnyal, amikor a hátsókertben már hosszú percei vannak a környezetben gyönyörködni. A farmház mögötti terasz egy szín pompás virágoskert közepén bújik meg. Körös körül májusi virágok; hortenzia, imola, harangvirág, bazsarózsa és nőszirmo illatoznak. Méhek mély duruzsolása tölti meg a levegőt. A lány tekintetét minden egyes részlet megragadja. A halastó, a benne úszkáló ezüstös halak, a víz csörgedező hangja, a rózsával befuttatott fahíd, a kertben röpködő pillangók, szitakötők és fecskék, a lassan lengedező hintaágy, a bokrok alatt megbúvó kőálatok meg a kis lámpás a feje felett... Ha nem volna vele szemben egy ugyanolyan kosárfotel, mint amilyenben ő is ül, akkor venné a fáradtságot, hogy felálljon, és azt is tüzetesen megcsodálja.

– Almalevest?

– Tessék? – zökken ki a lány a lugasról csüngő virágfürtjeiben való gyönyörködésből. Lydia áll előtte, kezében két mázas csuporral. Pippa gyorsan felméri a helyzetet, és ekkor eszébe jut, mit kérdeztek tőle. – Igen, igen, elfogadom. Köszönöm.

– Nahát, ez Jane ruhája rajtad, nem igaz? – kérdi az asszony, miután helyet foglalt szemben. – De rég láttam már ezt is...

– Igen – bólint. – Azt hiszem. – Lassan kanalazza a sűrű levest. – Hoztam neked néhány tojást.

– Jaj, nem kellett volna. Vannak csirkéink. Tartsd csak meg nyugodtan, neked nagyobb szükséged lesz rá.

Pippa félretolja a levesében talált csutkatörmelékét, és közben visszatér az előző tárgyhoz.

– Jane Constantine-nak a felesége vagy a lánya volt?

– A felesége – feleli tömören az asszony. Lydia ma is szép. Világoskék blúza kellemes anyagú. Nyakában gyöngysor.

A lány úgy dönt, tovább puhatalózik.

– Nem akartak gyereket vagy csak nem lehetett nekik?

Az asszony tömören felel, mintha támadásnak venné. Arcára foltokban vet árnyékot a rezgő lugas.

– Nem volt nekik.

– Barátnők voltak?

– Jó szomszédai voltunk egymásnak. Annak idején még az építkezésben is segítettek. Azt a kis fészert ott – mutat a zöldséges mellett álló épületre – Constantine építette. Meg a méhkaptárakat is.

– Méheitek is vannak?

– Igen, Irving és Constantine annak idején még együtt kezdett méhészkedni.

– Te műveled a kertet, a férjed pedig a méhekkal foglalkozik. Milyen ötletes – ámul Pippa. – Köszönöm, nagyon finom volt. – Leteszi az üres csuprot az asztalra, majd így folytatja: – Annyi kérdésem lenne. A múlttól.

Mert tudod, egyáltalán nem ismertem Constantine-éket.

– Azt hiszem, lenne mit mesélni. Sosem állnánk fel innen – ismeri el Lydia.

– Akkor kezd el, kérlek. Például... miért nem volt jó a kapcsolatuk Altringhamékkal? Mi történt köztük?

Az asszony azonban alig észrevehetően megrázza a fejét.

– Ha igazán érdekel a rokonaid élete, meghallod, mit akar neked mesélni róluk a ház, amiben laksz.

Pippa megilletődve mered maga elé. Megpróbálja megszívlelni az asszony tanácsát, de akkor sem tudja mire vélni ezt az elképesztő zárkózottságot. Mintha Sallowfielden mindenki valami egetrengetően nagy titkot rejtegetne.

– Rendben – motyogja.

– Azt hittem egyébként, hogy azért vagy itt, hogy segítséget kérj a farmhoz.

– Azért is... illetve... Elboldogulok eddig.

– Már be is vetted a földet? – emeli fel egyik szemöldökét szinte már számonkérően.

– Nem, nem – nevet fel kényszeredetten. – Azt sem tudom, hogyan kezdjek neki. Szükségem van a segítségetekre.

– Na. Hát ebben Irving tud neked leginkább segíteni, de ő még dolgozik. Ha gondolod, úgyis mindjárt délidő, és akkor ebéd közben beszélhetsz vele.

– Az nagyon jó lenne, köszönöm.

Lydia feláll, és kisimítja a kötényt.

– Addig megmutatom a kertet, ha szeretnéd.

Pippa is felegyenesedik, és ahogy kiáll a fényre, Lydia észreveszi a sötét foltot a homlokán. Szóvá teszi, de nem különösebben érdeklődik, inkább mintha csak ellenőrzésképpen tenné, pusztán kötelességtudatból.

– Semmiség, csak elestem ma reggel – legyint a lány, és gyorsan a kertre tereli a szót.

Lydia megmutatja neki a virágoskertet teljes egészében. A veteményeshez hasonlóan ez is fehér kerítéssel van lekerítve, nehogy a szabadon kószáló kecskék és baromfiak mindent leleljenek.

Az asszony magától nem sokat beszél, csak akkor, ha a lány megkérdezi valamelyik növénynek vagy rovarnak a nevét.

A halastón átkelve az ember szeme elé egy gazdagon termő konyhakert tárul, középen egy nagy üvegházzal a palántáknak és Lydia hön szeretett orchideáinak. Kicsivel hátrébb újszerű fóliasátrak sorakoznak, bennük fiatal hajtások nevelkednek.

Egészen a hátsó szántóig elstálnak, ami szintén virágba borult már. Északról erdő határolja. A parcellák között is áll néhány ültetett platán. Az árnyékban az egy vonalba sorakoztatott faládák fehérlenek, körülöttük szürke felhőben rajzanak zümmögő lakóik. Fel-alá repkednek, hozzák és viszik a virágport a napsütésben.

Pippa lepattan az igásló hátáról, és egy nagy öleléssel hálálja meg a fuvart. Sietve leszerszámozza, majd a kopott szörkefevével nekilát lecsutakolni a jószágot. Lázár nagyokat bólogat, gyakran lehajol az abrakért.

– Jó volt? Ugye, hogy jó volt! – lelkezik a lány. Már is azon jár az esze, hogyan fogja megszerkeszteni a heti tervét a farm körüli teendők alapján.

Amint elkészül az istállóban, beszalad, és egy bögre hideg tejjel leveti magát az íróasztal elé. Most az egyszer megenged magának egy kicsit, de csak mert a csapvíznek szörnyű az íze, ásványvizet pedig elfelejtett vásárolni. És bár már évek óta nem fogyasztott, most hirtelen nagyon megkívánta a hideg tejet a nagy melegben.

Kinyitja a noteszét, amibe Rosebridge-en jegyzetelt. Irving nagy segítségére volt. Bár nem egy kimondottan bőbeszédű ember, akárcsak a felesége. Jellemző rá, hogy a többségét annak, amit gondol, inkább magában tartja. A mezőgazdaságról viszont sokat tud beszélni, hisz akárcsak a legtöbb sallowfieldi számára, neki is szenvedélye a gazdálkodás.

Lydia kiválóan főz, így Pippának olykor nehezére esett teljes mértékben odafigyelni a kopaszodó farmer halk szavaira. A lényegét azonban sikerült lejegyeznie.

A Hedera Grange-nek van egy ezer négyzetméteres szántója a bekötőút jobb oldalán, de ketté fogja osztani két ötszáz parcellává. A felsőn kukoricát, a házfelőlin pedig lucernát fog vetni.

– Ezzel jársz most a legjobban, mert idáig nagyon kedvező volt a május – magyarázta elmélyülten Irving. Olyannyira belelendült, hogy az elé rakott étel alig fogyott, és még a felesége rosszálló pillantásai sem jutottak el a tudatáig. Márpedig azt többnyire nehéz nem észrevenni. De Irving csak beszélt és beszélt, folyamatosan dőlt belőle, mint a megnyitott csapból: – A lucernával el tudod látni az állatokat, és a tavaszi vetés miatt egy évben akár háromszor is kaszálhatod. A kukorica pedig, amit majd adni fogok, egy nagyon jóféle hibrid. Jól silózható, a csirkék gyorsabban híznak tőle, úgyhogy kevesebbet is kell adni nekik. A maradékot pedig el tudod adni Beumeréknek is. Gabriel éveig vásárolta Conny kukoricáját őrlésre. Remek liszt készül belőle, amit aztán különösen szeretnek a nagyvárosi bioboltok, de kisebb mennyiségben a piacon is elviszik.

– Hol lakik ez a Gabriel? – kérdezte Pippa mellékesen. Ügyelt rá, hogy minden értékes információt eltegyen magának, amit Mahomesékből ki tud csikarni.

Lydia vette át a szót, de talán csak mert zavarta, hogy lassan teljességgel kizárják a beszélgetésből.

– A Chute Meadow-n, itt, mindjárt mellettünk. Van egy nagy malmuk az erdőben, ott, ahol a Severine átfolyik a birtokukon.

Pippa nagyot bólintott, hogy megértette.

Irving a kitért kenyérbelet kezdte nyomkodni az ujjával, miközben folytatta a szónoklatát.

– Szóval az első dolgod most a gaz lekasználása és elhordása lesz. Ha ez megvan, akkor el lehet kezdeni a mélyszántást. Azt általában csak ősszel szoktuk, de mivel most sokáig volt ugaron a terület, szükség lesz egy mélyebb rotálásra, hogy rendesen átszellőzhessen a talaj vetés előtt. Tehát egy többszörös összeszántást kellene csinálnod, ami azt jelenti, hogy nagyjából háromméteres közökben többször szántasz. Idővel, ha már másodjára meg harmadjára készítéd elő a talajt, akkor lehet, hogy egy szétszántás célszerűbb, de egyelőre csináld úgy, ahogy mondtam.

Pippa fejében már is teljes volt a káosz.

– Ezt nem teljesen értem. Mit jelent pontosan az összeszántás meg a szétszántás?

– Szétszántáskor a parcellát két oldalról kezdjük el szántani felváltva, amíg középre nem érünk. Az összeszántás pontosan az ellentéte. Középről kezdjük, és szorosan az imént vájt barázda mentén haladunk vissza. – Kézbe fogta a

még nem használt kését, és azzal demonstrálta a műveletet egy vékony szalvétán. – Az eke jobbra fordítja a földet, ezért aztán a hant mindig szemközt dől egymásnak, ormot képez, és a földdarab két végén keletkezik a barázda. A te esetekben azért fontos, hogy ezt többször is elvégezd, mert a szántód egy dombon fekszik. Ha így szántasz, akkor a barázdák sokkal könnyebben le fogják tudni vezetni az esőt és a hólét.

– Ó – nyugtázta elcsodálkozva a lány. Sosem gondolta volna, hogy a földművelés még alapjaiban is ennyire összetett és bonyolult, hiszen annyi mindenre kell figyelni. – Szóval csak ez után kezdhetem el a vetést?

– Így van. – Irving rácsodálkozott az ebédjére, és végre ténylegesen enni kezdett. – Finom lett – jelentette ki teli szájjal, mire a felesége csak kényszeredetten mosolygott a már üres tányérja felett.

Pippa gondosan mindent leírt, majd újra feltekintett.

– Mennyi ideig tart ez nagyjából?

Irving elnézett az ajtó irányába, mintha onnan várná a választ.

– Két lóval meglenne egy szűk hét alatt. Talán úgy nem szakadsz bele. De ha jól emlékszem, már csak egy ló van a Hedera Grange-en, így nem tudsz olyan gyorsan haladni.

Pippa visszaemlékszik a két gazdátlan állásra Lázáré mellett. Az egyik teljesen üres, a másikban pedig takarmányos hordók állnak és lószerszámok vannak felakasztva.

– Mi történt a többi lóval?

– Csak kettő volt. A másikat, talán a kancát még évekkal ezelőtt elvitte a keheesség. Igen, asszem hogy kanca döglött meg...

Pippa egy ideig elgondolkodva könyököl az íróasztalnál. Irving szavai csengenek a fülében. Eszébe jut az elhalálozott ló. Talán Lázár nem volt mindig olyan, amilyen. És talán Constantine sem.

Felpattan, mint akit megcsíptek, hogy ébredjen fel álmából. Letérdel az éjjeliszekrény elé, amiben előző nap egy összegumizott fényképköteget talált. Most van egy kis ideje, hogy végignézze. Leül az ágyra, és kibontja a kisebb paksamétát. Alig ér hozzá a fáradt beföttes gumihoz, a repedezett anyag máris elpattan. Egy része viszont továbbra is a legfelső fénykép színére tapad. Pippa jól szemügyre veszi a fotót, miközben még a gumi megkeményedett maradékát szedegeti róla.

Egy félkész ház látható a sötét fényképen. Ez az a ház. Látszik a verandából, a kis ablakokból és a házfal tövében sarjadjó borostyánból. Megfordítja a képet, de nem lát rajta évszámot. Leteszi a paplanra, és már nézi is a következőt. Egy ifjú hölgy látható rajta kalapban. Ugyanaz a nyári ruha van rajta, mint amit most ő is visel. A nő a hátsókerti hintán ül, ölében egy kosár, teli néhány hetes nyúlfiókákkal. Sötét haja dús és göndör, bőre világos. Életvidáman mosolyog a kamerába. Pippa közelebb emeli szeméhez a képet, hogy lássa a nő arcvonásait, de a fénykép túl régi, a kalap pedig túlságosan beárnyékolja a nő arcát. Ennek ellenére biztos benne, hogy ugyanaz a hölgy, mint a falon szereplő esküvői fényképen a menyasszony, vagyis Jane.

A következő kép is ekkortájt készülhetett. Jane itt már egy férfival, feltehetően az ifjú Constantine-nal táncol egy mulatságon. A nő nevet, a férfi arca azonban nem látszik, épp elfordul. Az egész kép olyannyira el van mosódva, mintha egy részeg tinédzser készítette volna a sötét fürdőszobájában egy masszív bulizás után. Mégis van valami megragadó benne.

Továbbmegy. Ezen a képen is Constantine felesége látható egy hajó fedélzetén. Fején harang alakú filckalap, vékony csuklójáról egy csipkés szütyő lóg. Hivatásos modelleket megszégyenítő eleganciával simul a korláthoz. Pippa eltöpreng, vajon mikor járhattak Hederáék az Államokon kívül. Hiszen olyannyira megállapodott, ingerkerülő népségnek tűnnek.

Erre az elképzelésre azonban csak még jobban rációfol az alatta lapuló fénykép: A házaspár egy dél-amerikai faluban segít az ételosztásban. Jane lelkesen mosolyog kezében a merőkanállal, Constantine pedig ott áll mellette, de itt sem néz a kamerába.

Pippa sokáig nézegeti. Egyre furcsább számára az az ember.

Egy újabb fotó egy asztaltársaságot ábrázol. Jane fehér ruhájából és fátylából ítélve a saját lagzijukon készülhetett. A menyasszony boldogan szorítja a férje kezét, mosolya még a ruhájánál is fehérebb. Constantine itt sem a kamerába néz, inkább kicsivel mellé, de az arca legalább valamiféle mosolyszerűséget ábrázol. Az asztalnál ülő többi személy rokon lehet. Két idősebb házaspár, két koszorúslány és egy vőfélynék beillő magas alak.

Az emögött lapuló kép már valamivel jobb minőségű, mint a többi. Constantine ott már egy középkorú férfi. A veranda lépcsőjén ül, és szemlátomást a karjaiban feszengő tyúkhhoz beszél. Pippa megmosolyogja a képet.

A soron következő kép már nem teljesen fekete-fehér, de életlen, színei fakók. Két hidegvérű csikót ábrázol. Az egyikük minden bizonnyal Lázár. Ő és a testvére szinte teljesen egyformák. Ugyanazzal a feszült figyelemmel állnak a legelő kerítése mögött nyakukat nyújtogatva, és aránytalanul hosszú, mégis vastag lábukat ugrásra készen szétvetve. Pippa ismét mosolyog. A szíve olvadozik a két fiatal állat láttán. Alig bírja elhinni, hogy Lázár is volt valaha ilyen fiatal és játékos.

Majd ezt a képet is leteszi az ágyra a többi közé.

Sok fénykép van még. A többségükön Jane látható. Jane a mezőn, Jane teregetés közben, Jane fiatalon, cserkészgyenruhában, Jane kukoricafosztás közben, Jane a piacon, Jane kertészkedés közben, Jane a pályaudvaron, Jane és a két almásderes, Jane a kaszával, Jane csirkepucolás közben, Jane és a talicska, Jane hímzés közben, Jane az írógéppel... A többi kép vagy a farmról vagy a faluban készült. Csak néhányat talál, amin Constantine is rajta van. Az

egyiken épp a félkész csűr legtetijén ül, és lendíti a kalapácsot. Ezenkívül még kettő van: egy, ahol egy óriásira nőtt padlizsánt tart büszkén a kamera elé, és egy másik, ahol az egyik nyúlketrec előtt áll, a fényképésznek háttal. A grabancánál fogva emel ki egy természetes anyanyulat, mely félelmében lebénult, szeme üveges, lábai pedig a levegőbe merednek. Olyan rémült, mintha egyenesen levágásra vinnék. Persze ki tudja, hogy nem ténylegesen így volt-e.

Pippa leteszi az utolsó képet is a többi közé, és még egyszer átfutja azokat, melyek a Hedera Grange házi nyulairól készültek.

Gondolkodóba esik. És végül arra jut, hogy cselekednie kell. Hogy miért? Talán csak benne él a kényszer, hogy tovább éltesse a farmot, amiért az a házaspár annyit fáradozott egy egész életen keresztül. De az is lehet, hogy csak bizonyítani akar. Nem másoknak, inkább csak magának. Bizonyítani, hogy erre is képes. Hogy igenis használható valamire az életben.

Gyorsan összeszededegeti a képeket, elrendezi őket egy pakliba, és visszateszi a szekrénybe. Aztán a felső polcra levesz egy kis zöld könyvecskét és egy keményfeledű jegyzetömböt. Az egyik egy nagyon régi agrárnaptár, a másik pedig Constantine kézzel írott feljegyzései a nyulak elléséről és a vérvonalról. Az első bejegyzés 1958-ban íródott, a legutolsó pedig 2009. május 10-én. Pontosan egy évvel ezelőtt.

Újabb lelkesedési hullám tör rá, ahogy helyet foglal az asztalnál, és az agrárnaptárat lapozgatva jegyzeteket készít. Tervezetet vázol, feladatlistát ír, és gondosan megszerkeszti a heti beosztását.

Csak akkor ocsúdik fel újra, amikor rádöbben, hogy már alig lát valamit, mert odakint teljesen besötétedett. Gyorsan gyertyát gyújt, majd egy ideig még büszkén szemléli a munkáját a gyér fényben. Nagyot ásít, nyújtózik egyet. Megissza az ott felejtett tejt, majd összepakol, és még egyszer kimegy az állatokhoz, hogy vacsorát meg vizet adjon nekik.

A hideg zuhany után egy puha hálóinget ölt magára, és lefekszik. A mobilján beállítja az ébresztőt hajnal ötre, majd kikapcsolja a készüléket, hogy nyugodtan tudjon aludni. A telefon a fekete noteszén pihen, amiben ott van minden terve és feladata másnapra, az egész hétre, és az azutáni hetekre.

Hosszú ideje először fekszik le úgy este, hogy azon töpreng, milyen jó lesz, ha másnap este mindent kipipálhat. Rég örült már annak, hogy ennyi mindent kell tennie.

Az oldalára fordul, és miután kényelmesen elhelyezkedett, hamarosan el is alszik.

Csütörtök van. Mosásnap.

Reggel iszonyatos hasfájásra ébred. *Ez a tej lesz* – állapítja meg keservesen. Kisiet a mosdóra, de a hasgörcs nem akar múlni. Visszafekszik pár percre. A pár percből lesz egy óra, ő pedig csapzottan ocsúdik fel arra a felismerésre, hogy elaludt.

A mosakodást és felöltözést követően rögtön az istállóba megy, megfeji a teheneket, letudja az etetést, s majd csak utána készít reggelit. Rájött ugyanis, hogy ha ennyire korán kel, akkor képtelen rögtön jóízűen enni.

Fél hét körül már vizet forral a tűzhelynél, majd a teraszon álló dézsába önti. Többször is szünetet tart mosás közben, mert nincs hozzászokva a mosódeszka használatához, így a karja hamar elfárad a folyamatos dörzsölésben. Mire végez, már a lába is megfájdult a sok guggolástól és térdeléstől. Kínjában már percenként váltogatta a két testhelyzetet.

A vizes ruhákat, a rózsaszín kockás abroszt és az ágyneműt a ház és a veteményes között kifeszített kötélre teregeti ki.

Tavaszi nagytakarítással folytatja a délelőttöt. A konyhát felsúrolja, az emeleten pedig felmos. A többi helyiséget egy új portörölővel szállja meg, amit még a szatócsoportban vásárolt. A szőnyeget feltekeri, a bútorokat taszigálja, a dísz tárgyakat elemeli a helyükről, és egyenként nagy gonddal letörölgeti. Néhány perc alatt teljesen felforgatja a ház helyiségeinek nyomasztó érintetlenségét. Száll a por, a szivacs nagyot loccsanva landol a vödörben, a szekrényajtók nyekeregnek, a függönyök suhognak, a sűrű pókfonalak szakadtan csüngenek a sarkokban.

Elégedetten szemléli a tiszta ablakot a nappaliban, minek köszönhetően máris sokkal világosabb és barátságosabb lett a helyiség. Pippa örömmel szagol bele a levegőbe. Még mindig érződik az idő kimoshatatlan illata, de többé már nem vegyül tömény porral és füledt levegővel.

Egy gyors mozdulattal leveti sárga gumikesztyűit és a pöttyös kendőt, amivel hátrakötötte a haját, hogy ne zavarja munka közben. Immár jó érzéssel ül bele a kiporolt fotelba, kezében néhány polcon lelt mezőgazdasági szakirodalommal. Hamar belefeledkezik az olvasásba, ahogy a nyúltenyésztéssel foglalkozó kézikönyvet kezdi lapozgatni.

Ebéd után időt szán arra, hogy megfigyelje a nőtényeket, mivel tudni akarja, van-e most olyan, amelyik épp ivarzik. Az egyik szóba is jöhet a két anya közül. A hároméves nőtény általában barátságos, de kissé bizalmatlan. Most kifejezetten nyugtalan, a szokásosnál is érzékenyebb. Felemeli a farát, a farkát pedig félrecsapja, ha megérintik. A feljegyzések szerint már sokszor ellett, a pároztatása pedig nem túl körülményes, viszonylag hamar felveszi a bakot.

A fekete hím, amit Pippa választ mellé, szintén szép állat. Kifejezetten domináns, jól megtermett példány, de még csak nemrég lett ivarérett.

Pippa el is nevezi őket: Ojore és Zander. Az üres boksztban helyet készít nekik, majd egyenként áthelyezi őket. Először a bakot, majd kicsivel később a nőtényt is. Az utóbbival már csak azért is vár kicsit, mert igencsak

meggyűlik vele a baja. Ojore erősen rúgkapál és karmol. Még meg is harapja, de Pippának végül sikerül megragadnia a grabancát úgy, ahogyan a régi fényképen is látta, és sietve átteszi a loállásba Zanderhez. Tudja, hogy most várnia kell, így ahelyett, hogy jelenlétével tovább stresszelné a két állatot, inkább kaszát ragad, és elkezd a gyomirtást a termőföldön.

Nagy elszántsággal esik neki a hatalmas földterületnek. A domb legtetejéről indul, és oda-vissza halad széles cikk-cakkban, mint ahogyan azt majd szántásnál is tenni fogja, csak akkor merőleges irányban.

Még csak képzeletben felezte el a nagy szántót, de már pontosan tudja, hol fogja megjelölni a két parcella közös határát: ott, ahol pont szemben a legelő kerítése hiányzik, mert a kerítésléc a földön fekszik, s lassan alig látható a gáztól. Pippa újra belegondol, milyen rég nem láthattak napfényt a farm négy lábú, és ez rossz érzéssel tölti el. Éppen ezért már fel is van véve a listájára a kerítés felújítása.

Épp egy hosszabb pihenőt tart, amikor a kasza nyelére támaszkodva elbámul a bozotos irányába. Halkan recsegni kezd a növényzet, olyannyira, hogy észre sem venné, ha épp nem abba az irányba nézne. Egy fekete fej bukkan fel. Zöld szemében még mindig ugyanaz a megátalkodott önzés parázslik. A macska áll a fehéren virít, mintha tejföldre nyomta volna a pofáját, akárcsak a mellkasa, amin mintha csak előkét viselne. Ahogy kilép a sűrű bozótból, láthatóvá válnak a mancsain lévő fehér zoknik is.

Bizonyára a korgó gyomra hozta vissza. A lány azonban látni sem akarja, és egészen elkomorul az undok macska láttán. Sokáig néz vele farkasszemet, a kandúr azonban csak nem tágít.

– Sicc! Menj innen! Senki sem kíváncsi rád! – Dobbant a lábával, hadonászik, de az csak megvetően néz vissza rá, farkával ostorozza a földet.

Pippa felkap egy követ, és elhajítja. A macska végre feláll, amikor a kő a gáztengerbe hull, nem is olyan messze tőle.

– Menj innen! Utálatos vagy! – kiáltja, és a földhöz csapja a kaszát. Az éle nagyot csendül egy kavicsra. Pippa mélyeket lélegez idegességében, ahogy tekintetével követi a rohanó kandúr útját a sűrűbe. Azázelnek nevezte el.

Megpróbálja elengedni a dühét. Nagyot sóhajt. Folytatnia kellene a munkát, de a dereka már fáj, a tenyerén vízholdak nőtték. Végignéz az eddig lekaszált területen, és megpróbálja felmérni, mennyit haladt.

– Az egyharmada kész – jelenti ki halkan. Majd kiábrándultan hozzáteszi: – ...Az első parcellának. – Nyújtózik egyet, és gyorsan eldönti, hogy másnap végezni fog az első blokkal, most viszont abbahagyja.

Visszaérván a csűrbe látja, hogy már mindkét nyúl pihen. Ahogy az lenni szokott: egyik az egyik sarokban, a másik a másik sarokban.

Pippa vigyázva belép, és a karjába veszi a pihegő feketét, hogy visszategye a saját ketrecébe a többi bak közé. Ojorét a szalmával bélelt loállásban hagyja. Tesz még be neki zöldséghéjakat és vizet, majd őt is magára hagyja.

A csűr egyik ajtaját nyitva hagyja, hogy szellőzzön, majd kilép az udvarra. Ezúttal ő ijed meg a nem várt vendégtől.

– Oh, szia!

A csirkefutó előtt ácsorgó szőke lány azonban nem fordul meg.

Talán nem hallotta meg – merül fel Pippában, és közelebb sétál.

– Szia – ismétli meg barátságosan.

A lány végre felé fordul. A szája félig nyitva, mosolyogni próbál, de arckifejezése bizonytalan. A mimikája kissé torz. Felemeli a kezét, mintha integetni akarna, de az ujjai a csirkehálóba akad. Mozdulatai enyhén kontrollálatlanok. Úgy tűnik azonban, ő maga nem jön zavarba.

– Te ki vagy? – formálja nyersen a szavakat.

Pippában egy pillanat alatt kiforr a felismerés. A lány más, mint a többi. Nem sok dolga volt eddig ilyen személyekkel, de azt tudja, hogy a legnagyobb hiba, amit az ember elkövethet velük szemben az, ha érezteti velük valamilyen módon a hátrányukat. Még akkor is, ha csak pusztán sajnálatból teszi.

Mély levegőt vesz, hogy leküzdhesse zavarát, és a tőle telhető legnagyobb természetességgel válaszol neki.

– Pippa. Pippa Venczel. Pár napja költöztem ide, én Hederák rokona vagyok.

– Constantine meghalt – mondja szárazan, és folyamatosan bólogat hozzá. Kezével újra a kerítést keresi.

– Igen, meghalt – erősíti meg. – Téged hogy hívnak?

A lány a kifutó felé fordul.

– Evelyn – válaszolja lassan. – Csütörtökönként meglátogatom a csirkéket. És a teheneket. Meg Lázárt. Ő még él, ugye?

– Szeretnéd látni Lázárt?

– Igen.

– Gyere, bent van az istállóban – mosolyog Pippa.

A nyulak összerezzennek, ahogy a két lány belép. Az almásderes rögtön kidugja a fejét, Evelyn pedig sietve odabiceg hozzá. Az öreg herélt barátságosan belefúj az arcába, ő pedig összeszorítja a szemét, grimaszol.

Pippa elmereng. Szívből sajnálja a lányt, hiszen egy csodaszép teremtés. Mégis minden biztonnal ítélkezik felette a társadalom. Hisz az ösztönös lesajnáló empátia még a legtoleránsabbakban is ott van. Még benne is. És az egyetlen, amit tehet ellene az, hogy megpróbálja elrejteni.

Evelyn magas, magasabb még nála is, pedig csak tizenhat. Szalmaszőke fürtjei göndörebbek a gyapjúnál. Úgy öltözködik, ahogy bármelyik átlagos tinédzser. Rövid ujjú póló, farmershort és egy pár divatos szandál. Vékony láncára egy szív és egy szárny van felfűzve.

– Nyuszik!

Pippa arra eszmél fel, hogy a lány már a nyúlketrecek előtt áll vágyakozva.

– Várj csak, kiveszek egyet – lép oda Pippa, és a karjába veszi a legnyugodtabb állatot. Fehér szőre csiklandozza az alkarját.

Evelyn francia manikűrjével fésülgeti a nyúl bundáját.

– Én is nyuszit akarok.

– A ti farmotokon nincs nyúl?

– Csak birkák. Meg galamb. Sok galamb. Gyönyörűek. És most születtek kisbárányok. A malom alatt pedig lakik egy süncsalád. Olyan aranyosak, látnod kellene!

– Nahát – csodálkozik Pippa –, te a Chute Meadow-n laksz? Gabriel Beumer az édesapád? – Visszateszi a nyulat a ketreche.

Evelyn nem felel egyértelműen a kérdésre, a válasza elveszik a folyamatos bólogatások között.

– Akarod látni őket?

– A bárányokat?

A szőke lány vadul mosolyog.

– Meg a süniket.

– Miért is ne? – adja meg magát Pippa szórakozottan. – Vezess el a bárányokhoz. Meg a sünökhöz.

Evelyn készséggel megmutatja neki a Chute Meadow-ig vezető utat. Részletesen elmagyarázza, hogy az útközben látott földek hova tartoznak, és hogy ki lakik a szőbanforgó tanyán. Az első terület, mely a Hedera Grange alatt fekszik, a Sunstone Pasture legelője.

– Naggyon sok állatuk van. Csirkék, disznók, marhák, kecskék, pulykák, meg mindenféle. Ott lakik a Darby család. Ők is sokan vannak. Carter, Seraphine, Henriette és Joe. A nagyszülei is velük laknak, de az ő nevüket nem tudom, mindenki csak *idős Darby*knak hívja őket. Egy gyönyörű házban laknak, ami nagyon nagy. És van medencéjük is...

Félórányi kellemes sétát követően már a Cantrell Yard sárgás szántói mentén haladnak. Evelyn az ott lakó házaspárról is mindent elmond, amit tud.

– Ethan és Katherine laknak itt. Apa szerint ők a gabonanagyhatalom.

– Azt hittem, itt Altringhamék a leggazdagabbak.

– Cantrellék ugyanolyan gazdagok, mint az Altringhamék vagy a Darby család, csak ők többet dolgoznak. Nekik van a legtöbb szántójuk és a leggazdagabb földjük. A gyümölcsösük egészen a Severine-ig elmelegy. És csodaszép lovaik vannak! Amerikai saddlebredek.

Pippa nem egészen erre számított. Elsőre nem hitte volna, hogy a lány ennyire értelmes, és hogy teljesen jól megérti azt, amit ő mond neki. Az ő esetében nem szellemi visszamaradottságról, hanem sokkal inkább szociális hiányosságokról van szó. Evelyn szemlátomást nem mindig tudja kontrollálni a testbeszédét, sem pedig a mimikáját, hiszen nem néz mások szemébe, és nem képes alkalmazni az etikett alapvető elemeit. Egyszóval nehezen fejezi ki az érzelmeit, ugyanis mindent ugyanolyan monotonitással mond, reakciói pedig sokszor vagy nem egyértelműek, vagy teljesen el is maradnak. Pedig ő maga a tehetetlenség burkán belül mélyen nagyon is érez és gondolkodik.

Az erdőhöz érve iszonyú iramban kezd el sétálni.

– Várj meg! – kiált utána Pippa. Egy számmal nagyobb gumicsizmában nem olyan egyszerű utolérnie a fürgé lányt, és rövid lábai sincsenek igazán a segítségére ebben. – Miért rohansz? – tudakolja értetlenül, amikor végre mellé ér.

Evelyn nem kerüli ki a sáros pocsolyákat. Gond nélkül átgázol rajtuk.

– Mert itt lakik a néni az erdőben.

– Miféle néni?

– A néni, aki romlott tejet árul – feleli tárgyilagosan, akárcsak az előbb.

– Ó – csodálkozik rá Pippa, és nevetni kezd. – És mit árul még?

– Kecskerágót.

– Az egy növény, ugye? – Kis híján elhasal a pocsolyában. Nevetve egyenesedik fel, és fut Evelyn után. – Te, szerintem láttam a nénit!

– Hol?

– Itt, mögöttünk. Valami elsuhant a bokrok között. – Pippa alig tudja leplezni a mosolyát.

– Akkor fussunk! – A lány begyorsít, de még mindig nem fut. Gyakran megbotlik ő is, de csak nevet rajta. Igaz, hangtalanul képes csak nevetni, s ilyenkor levegővétele szapora sóhajtozássá torzul.

– De gyors vagy! – fújtat Pippa, amikor végre kiérnek az erdő párás árnyékából. A térdére támaszkodva próbál magához térni. Kezét szűrő oldalára szorítja.

Evelyn a kifulladás társa felé fordul.

– Legalább leráztuk a nénit.

– Igen – bólint komoly arckifejezéssel.
Mindketten nevetésben törnek ki.

Szélteben-hosszában bejárják Chute Meadow-t. A zöldellő birtok nagy része erdő. Árnyékos legelőit juhok sokasága pettyezi fehérre. Evelyn hamar be is vezeti Pippát az egyik akolba, ahol két újszülött bárány pislog rájuk a szalmából. Pippa el van ragadtatva. Az érdes keresztfára könyököl, és mélyen magába szívja a megnyugtató illatot.

– Olyan jó érzés hallgatni, ahogy bégetnek a vékony hangjukon.
– Folyton keresik az anyjukat – teszi hozzá Evelyn.

Pippa elmosolyodik. Lehet, hogy az a lány, aki mellette áll, egyfolytában különös arcokat vág, azonos hangszínen beszél, és nem tudja abbahagyni a kényszeredett bólogatást, ő azonban máris egész másképp tekint rá. Száraz szavaiból kihallja a valódi érzéseit. Hallja a nem létező hanglejtéseket és tisztában van a szavak mögött megbúvó összetett gondolatokkal is.

– Tudod, miért szeretek itt lenni, és nézni őket? – kérdezi Evelyn.

– Miért?

– Mert az állatok mindenkivel ugyanúgy bánnak.

Pippa mélyen elgondolkodik. Szíven találja a kijelentés. Fejét a rúdra hajtja, és lesüti a szemét.

– Ez így igaz – mondja halkán. – Nem ítélkeznek. És sosem beszélnek túl sokat...

– Te nem fáradsz néha el tőlük? Az emberektől.

Pippa alig észrevehetően bólint.

– De igen. Néha egyszerűen sok. Túl sok. Úgy érzem, mintha mindenki akarna belőlem egy darabot. De én nem tudok ennyiféle figyelni... Egyszerűen szétszakadok. – Pippa szégyenében felsóhajt. – Az a baj, hogy folyton másoknak akarok megfelelni. Azon töröm magam, ki mit gondolhat most rólam. Nem is értem. – Az állat támasztva mered maga elé.

Evelyn időközben már a falat bámulja. Lassan, megfontoltan formálja a szavakat.

– Én nem próbálok megfelelni. Mert nem is tudnék. Sosem leszek olyan, mint a többi ember.

Pippa fájdalmasan néz a lányra. Keresi vele a szemkontaktust.

– Pedig olyan vagy, mint mindenki más.

– Nem kell hazudnod azért, hogy megvigasztalj. Tudom jól, hogy más vagyok. És hogy a lelke mélyén senki sem fogad el. De épp ezért nem is pazarlom az időt olyan emberekre, akik nem értenek meg. Szerintem te se tedd. Mert nagyon boldogtalannak tűnsz.

Pippa szólni akar, de a torka elszorul. Sokáig kutat a megfelelő szavak után, végül azonban feladja. Nagyot nyel, és átöleli a dőlöngelő lányt. Evelyn is megpróbálja viszonzni, de a két karja is szinte folyamatosan jár. Bizonytalanul megsimogatja Pippa hátát, aki felveszi az ő ritmusát, és együtt billeg vele. Sokáig állnak így, nevetnek, mintha már évek óta tartó barátság fűzné össze őket.

Elsétálnak egészen a farm északi végébe, ahol az öreg malom annyi év kemény munka után még mindig halkán nyekereg. A Severine sodrása itt a legerősebb, és innen már csak lefelé folyik, lankás vízeséseken lépcsőzve el egészen a faluig.

– Már értem, miért nevezik ezt a helyet Zuhogórétnek – jegyzi meg Pippa, de nemigen sikerül túlkiabálnia a folyót.

A két lány jót beszélget. Felkapaszkodnak a malomhoz vezető nyirkos falépcsőn. Evelyn a munkájáról kérdezi Pippát, aki egyre többet mesél neki magáról és az írásairól.

– Nagyon tisztellek azért, amit csinálsz. Komolyan. Engem mindig is érdekelt az írás, de sosem jutottam odáig, hogy elkezdjem – magyarázza a szőke lány már a tornácon állva. Alattuk vadul ömlik a hideg víz. Evelyn rámutat néhány kiszökkenő halra. – Nagyon finomak.

Pippa mosolyog.

– Ebben biztos vagyok.

Evelyn ellép a korlától. Ő is mosolyog. A maga módján.

– Tényleg, nem vagy éhes?

Pippa hirtelen feleszmél, és gyorsan a telefonjára pillant, hogy megnézze, mennyi az idő.

– Te jó ég, mindjárt nyolc! – Az ajkába harap, amikor rádöbben, hogy már majdnem rájuk sötétedett. – Még el kellene látnom az állataimat. Köszönöm az idegenvezetést! – teszi a kezét Evelyn rázkódó vállára. – Igazán csodás a farmotok.

A két lány immár feszített tempóban halad visszafelé, de mire a kőből emelt tanyaházhoz érnek, már teljesen sötét van.

– Aztán vigyázz a nénivel, nehogy rád sózzon néhány doboz romlott tejet...

– ...Vagy kecskerágót! – dramatizálja tovább a helyzetet Pippa. Nevetve hozzáteszi: – Nyugodj meg, tudok magamra vigyázni. – Megtorpan. A szíve kihagy egy ütemet, amikor megpillantja a sötétben álló alakot.

– Evelyn! – szól szigorúan a sötét körvonalhöz tartozó mély hang. A férfi felemeli a lámpást, mely megvilágítja a mély barázdákat a kerek, borostás állán. Az orrának csak az árnyéka látszik. Kezében vasvilla. – Tudod, mennyi az idő? Miért nem vagy még otthon?!

A lány higgadtan mentegetőzik.

– Apa, én...

– Azonnal takarodj be a házba! – kiabálja Mr. Beumer.

– Majd találkozunk – búcsúszik Evelyn, mielőtt engedelmesen besietne a lakásba.

A férfi Pippához fordul, amint kettesben maradnak a sötétben.

– Maga meg ki a fene?

– Pippa... Venczel – hebegi. – A Hedera Grange-ről. Sajnálom, ha...

A férfi mogorván legyint.

– Tűnjön innen, késő van! – Hátat fordít, és a vasvillával eltűnik az éjszakában.

Pippa léptei egyre sietősebbek. Nem gondolta volna, hogy a Chute Meadow-ig vezető erdei ösvény ennyire hátborzongató hely éjszaka. A sötétben mindössze a saját lépteinek zaját és a fák susogását hallja. Reméli, hogy amit Evelynről hallott, tényleg csak mese, mert ha most a sötétben elé lépne egy gyanúsán kedves, idős hölgy, aki tejet és kecskerágót árul, biztosan halálra rémülne.

Sallowfield teljesen más éjszaka. Nappal sem egy zsúfolt környék, de a sarjadzó mezők és a tevékeny állatvilág teszi mégis oly lélegzővé a ritkán lakott vidéket. Így akármennyire messze laknak is a legközelebbi szomszédok, Pippa sosem érzi magát teljesen egyedül.

Aznap éjjel azonban mégis. A homokos út az egyetlen, amit lát maga előtt. Két oldalt a mezők csak sötét sávok, a hold és a csillagok sűrű fátyol mögül pislognak rá. Néma csend van. Még a tücskök is hallgatnak. Pippa pedig csak remélni tudja, hogy jó irányba megy. De minél több ideje gyalogol, annál inkább eluralkodik rajta a kétségbeesés. Már reggel óta nem evett. Szomjas is. Am legfőképpen az állatok miatt aggódik. Azon töpreng, hogy bezárta-e a csúrt, vagy a nagy sietségben azt is elfelejtette.

Aztán Beumerékre gondol. Elfogja az aggodalom. Nem képes felfogni, hogy beszélhet valaki ilyen nyers modorral ahhoz, akit szeret. Gabriel úgy bánt a lányával, mintha annak nem volnának érzései. Mintha csak egy hangvezérléses gép lenne. Azt hihetné az ember, hogyha valaki egy hátrányos helyzetű gyermeket nevel, az tisztában van annak szellemi képességeivel. Hisz ezt még ő is felmérte alig néhány óra leforgása alatt.

Mélyen felháborodott a férfi magatartásán. Olyannyira, hogy mikor végre egy ismerős kereszteződéshez ér, először fel sem fogja, hogy hazaért, és majdnem továbbmegy a falu irányába.

Nagyot sóhajtva visszafordul, és mielőtt rátérne a bekötőösvényre, útba ejti a rozsdás postaládát. A valaha kék színű fém doboz oldalán már alig látszik a „*Hedera Grange*” felirat és az azt keretező borostyánminta. Hangos nyikorgása belehasít az éj csendjébe, mikor Pippa kiveszi belőle a leveleket. Közben egy kis pókháló is ragad a kezére, amit aztán eltart egy ideig lemorzsolnia magáról. A hóna alá csapja a lejárt számlákat, majd siet, hogy ellássa az állatokat. Nagyon megkönnyebbül, amikor látja, hogy a csűr zárva van. A lakáskulcsot meg a lakathoz valót felfűzte egy vastagabb láncra, és a nyakában hordja, hogy ne vesszen el.

Fáradtan támolyog be az ágyába. Már fél tizenkettő van, mire végzett az állatoknál, megvacsorázott és megfürdött. Még a kitergetett holmit is le kellett szednie, de így legalább most tiszta ágyneműben alhat.

Az ágytámlánál lévő ablakot kinyitja, majd magára húzza a takarót. Fogalma sincs róla, hogyan fog másnap ötkor felkelni, de már nincs is sok ideje ezen töprengeni, mert perceken belül elnyomja az álom.

Sosem szokott a szundi gomb csábító lehetőségével élni, most azonban többször is kinyomja az ébresztőt. Nyögdécselve forgolódik össze-vissza. A takaró már félig a földön.

Mindene sajog. Ha csak megmozdul, érzi a derekát, a vállát, a vádliját és a fejét is.

Már háromnegyed hat van, mire sikerül kikászálódni az ágyból. Miközben nagyokat rántva a takarón beveti az ágyat, kinéz a nyitott ablakon. Minden élénkzöld és harmatos. Le is hűlt néhány fokkal.

Az állatok körüli munka közben átmozgatja a tagjait, így valamivel jobb, de a kaszát látván összeszorítja a száját, és nagyot sóhajt. Még aznap be akarja fejezni az első parcellát.

Istállózás közben talál egy kósa szőget Lázár bokszában. Négyzet alakú a vége, tehát minden bizonnyal patkószeg. Egyenként ellenőrzi végig a ló patáit. A jobb hátsó lábában meg is találja az elkóborolt szög helyét.

– Elviszlek a kovácshoz – gondolkodik hangosan a lány, miközben Lázár nyakát vakargatja. A ló élvezettel nyújtogatja a nyakát, alsó ajkát szórakozottan kitolja, mint egy csecsemő.

Mihamarabb el is indul, ezúttal már lóháton. Sokkal kellemesebb így. A nap sem tűz, mert az ég borult, a szél pedig fúj.

– Na, benne vagy egy kis ügetésben? – hajol oldalra a lány.

Lázár mintha csak beleegyezne, nagyokat bólogat.

– Ha leesnék, lehetőleg ne hagyj magamra – kérleli homlokráncolva, majd sarkával megböki a ló oldalát. Nem könnyen veszi rá Lázárt a gyorsabb tempóra, de amikor végre sikerül, többet már nem kell foglalkoznia a sebesség fenntartásával.

Pippa hisztérikusan nevet. Halálfélelme van. Nem igazán emlékszik már a munkaügetés technikájára, ezért úgy pattog, mint egy gumilabda. Megpróbálja a könnyű ügetést, de az sem igazán sikerül. Nyereg nélkül nem bír kiemelkedni, és folyton attól tart, hogy lecsúszik.

Lázár azonban csak megy. Ezért aztán lovasa kénytelen beleszokni a műveletbe.

Mire a faluba érnek, már sajog a szeméremcsontja, a lábai lesavasodtak, és teljesen leizzadt, arcán mégis boldogság piroslík. Még akkor is szélesen mosolyog, amikor a főtéren lehuppanva a földre kis híján összerogy alatta a lába.

– Te jó ég – nyögi halkan. – Úgy fogok járni, mint egy cowboy. – Megsimogatja Lázár szürke pofáját, majd pedig kínnal vegyült boldogsággal az arcán indul a patkolókovács műhelye felé. Lázár jámboran baktat be a nagydarab, bőrkötényes kovács vezetésével a sötét helyiségbe. Pippának van egy szabad órája, mire a lova sorra kerül, és megpatkolják, ő pedig már nagyon éhes. Rendel egy egytálételt a Strawhorse-ban, majd miután kellemesen megebédelt és feltöltötte a mobilját, felhívja az áramszolgáltatót.

– Na, lesz áram? – könyököl oda kíváncsian a csapos, amint Pippa leteszi a telefont.

– Nagyon remélem – sóhajtja, majd csettint, ahogy eszébe jut valami. – Jössz nekem egy itallal. Nem jött be a tipped.

A férfi sajnálkozva lebiggyeszi a száját.

– Szóval nem jártál szerencsével Mr. Altringhamnél.

Pippa felszisszen.

– Még hogy szerencse! Ezeknél nem szerencse kell, hanem pénz. Egy senki vagy, amint megtudják, hogy nincs pénzed, vagy nem vagy egyenes ágon angol trónörökös. Vicces, mert képzeld el, amíg azt hitték, én is ugyanazt a pöffeszkedő arisztokrata réteget képviselem, mint ők, addig bezzeg tudtak kedvesek lenni! De neem, én a Hedera Grange-ről jöttem, nem pedig Kensingtonból, úgyhogy Uram bocsássa meg, de én csak egy nyomorult proli vagyok, aki egy rohadó vityillóban lakik, és nem utolsó sorban még a halála után is gyűlölt Constantine rokona... Argh, te jó ég! Most mondd meg, mit képzelnek ezek magukról?! Egy szemét társaság ezek az Altringhamek. Egytől egyig reménytelen.

A férfi egy ideje már a földet bámulja. Szemlátomást kellemetlenül érzi magát. Pippa ezt csak akkor veszi észre, amikor végre kifogy a szóból, akárcsak azt, hogy a kelleténél végig hangosabban beszélt.

A Strawhorse-ban már régen nem volt ennyire feszült csend. Pippa lélegzet-visszafojtva fordul hátra. Mindenki őt figyel. De ha ez nem volna elég, most ott áll mögötte Lesley Altringham fia is, aki az egészet végighallgatta.

A lány a sokktól még jó ideig képtelen megszólalni. Visszafordul, és kikerekedett szemmel mered maga elé meggörnyedve, mint aki azt reméli, hogy így eltűnhet, és akkor majd mindenki minden szót elfelejt. Az ajkába harap, amikor a szeme sarkából látja a férfit, amint az helyet foglal mellette a bárszéken.

– Helló, Damon – köszönti visszafogottan a csapos.

– Szasz Kenny.

– A szokásos?

– Aha, köszi – sóhajtja megfeszült ábrázattal. Hangjában érződik a sértettség. A széles vállú fiatalember felkönyököl a pultra, és a rejtőzködő stratégiát folytató lány felé fordul. – Szóval, nem Kensingtonból jöttél? – kérdi gúnyosan.

Pippa mély levegőt vesz, és kihúzza magát. Gyűlöletet halmoz a torkában, majd lenyeli nagy gombóc formájában.

– Nem, képzeld.

– Látszik – nyugtázza fölényesen. Összeszűkül szemmel méregeti egy ideig, majd megjegyzi: – De nem lehetsz az a tipikus nagyvárosi liba sem, ha volt gusztusod egy olyan szemétdombra költözni, mint a Hedera Grange.

– Ki mondta, hogy nagyvárosi vagyok?!

– Csak a nyers stílusod... eléggé erre vall. Azt hittem New York-i vagy. Vagy minimum Bostoni.

– Mit érdekel az téged? – szűri ki a fogai között.

Damon megkapja sörét, és azt kezdi kortyolgatni. Egészen Pippa felé fordul a bárszékkal, erőszakosan keresi a tekintetét.

– Csak érdekel, ki ez a hisztis törpe, aki képes a falu kocsmájában szétordibálni, hogy mennyire utálja az Altringhameket.

Pippa nem bírja tovább. Ő is odafordul a törzsével, és kinyújtja a kezét.

– Hát én. Philippa Venczel. Örvendek.

Damon halálos nyugalommal issza tovább a sörét, nem fogadva el a kézfogást.

– Igen? – kérdezi mosolyogva. Leteszi a poharat. – Szóval Philippa. És hogy becéznek odahaza? Pipiske?

Pippa kis keze még mindig ki van nyújtva.

– Marha vicces vagy, tudod? – Képtelen elviselni a szégyent, ezért ahelyett, hogy csak úgy visszahúzná a kezét, elveszi a férfi sörét, és meghúzza. A pohár már majdnem üres, amikor visszateszi elé. Letörli a szája szélét, és fölényes ábrázattal így szól: – Szerintem ez a tartalmas beszélgetés most itt véget is ért. – Feláll, és kicsörtet a kocsmából. Amint kilép az ajtón, kezét a fejéhez szorítja. Levegő után kapkod. Tudja, hogy nem kellene ennyit idegeskednie.

– Szépen leléptél, Hamupipőke!

Pippa megpördül. Damon áll az ajtóban, a cégéreként csüngő szalmaló alatt, mely szinte a fejét súrolja. Arcán arrogáns vigyor. A kezében pedig az otffejtett telefonja.

– Nem felejtettél el valamit?

– Add ide! – parancsol rá a lány.

– Kapd el, dobom! – Már épp lendítené, amikor meggondolja magát, és inkább mégis megtartja. Összevonja a szemöldökét, és a képernyőre mered. – Jé, hívnak.

– A szolgáltató lesz az – bukik ki belőle félhangosan. – Add már ide!

Damon azonban felveszi a mobilt.

– Halló? Philippa Venczel? Nem, azt hiszem, rossz számot hívtak. Nem én hívtam magukat az áram miatt. Nem. Semmi gond. Viszhall.

Pippa tátott szájjal áll a férfi előtt. Nem akarja elhinni, hogy amit látott, az igaz.

– Te... te... – Másodpercek választják el a teljes összeomlástól.

– Ezt azért, amiért elhordtad mindennek a családomat. – Odahajítja a telefont a gazdájának.

Pippa csak áll, dermedt tekintettel szorongatja a mellkasába csapódott mobilját.

– Ezt még visszakapod... te nyomorult! – mondja tagoltan. – Erre mérget vehetsz! – Azzal hátat fordít, és elmegy. Alig bír a lovon maradni hazafelé vezető úton, olyannyira zaklatott. Haragszik az egész világra, de legfőképpen Damon Altringhamre. Ezidáig leginkább csak a közömbös emberekkel gyűlt meg a baja. Most már azonban ellenségei vannak.

Dühvel ragadja meg a kaszát, és esik neki a befejezetlen parcellának. Alig fél óra leforgása alatt hatalmas pusztítást végez. Közben félhangos szitkokkal átkozza a szomszédait.

A teljes szántó első feléhez érve csak egy pillanatra áll meg. Visszanéz a válla felett, majd előre, a még lekaszálásra váró részre. Arca kivörösödött a sós könnyektől. Az egész teste remeg a negatív indulatoktól.

Lenyalja a szája szélén rekedt könnyeket, és újult erővel vág neki a gaznak. Nyesi, irtja, dúlja a szúrós növényzetet halálos élvezettel. Mint egy őrült.

Közben már magát hibáztatja, amiért egyáltalán volt olyan ostoba, hogy emberek közé menjen. Hisz már annyiszor megégette magát. Akkor hát *miért?* Miért történik meg vele ez újra meg újra?

Úgy tűnik, képtelen békességben élni. Egész életében csak háromféle ember létezett számára: azok, akikkel kezdettől fogva nem jött ki jól; azok, akikkel sosem voltak többek érdektelen ismerősöknél; és azok, akiket valóban szeretett, és mindent megtett volna értük. Mégis, minél közelebb állt valaki a lányhoz, annál inkább eltávolodtak később. Az elválás pedig legtöbbször nem pusztán elhidegülés volt. Mindig gyerekes sértettség, passzivitás és rosszindulat jellemezte az efféle elválásokat – a hosszú barátságok és erősnek hitt családi kapcsolatok végét.

Utólag mindig azzal gyötri a saját lelkét, hogy talán ha erősebben küzdött volna, ez nem történik meg. *Hisz nem lehet mindig más a hibás, nem igaz...?*

Szipogva folytatja a munkát. Haja összetapadt a széltől, ruhája zöld lett a mezei gazok nedvétől. De már nem érdekli. Nem érdekli semmi sem.

...Ebben a tudatban halt meg az édesanyja is. Hogy Pippa már nem szereti őt. Tizenhat éves volt ekkor.

Ha tudta volna, milyen fontos nekem – fut át néha napján a gondolatai között. Újra látja magát a temetésen, ahogy a lakkozott koporsó előtt áll, és ugyanazokat a szavakat hajtogatja magában összeszorított szemmel.

„*Sajnálom, hogy nem voltam elég erős.*

Sajnálom, hogy képtelen voltam kimutatni, mennyire szeretlek.

Sajnálom, hogy ilyen selejtesnek születtem. Én tehetek mindenről. Sajnálom...”

Mind a mai napig büntudata van, amiért nem használta ki az édesanyjával kapott időt. Szörnyen érzi magát. Szörnyen érezte magát akkor is. De akkor még nem igazán tudta az okát. Éretlen tinédzser volt, olyan, aki tényleg csak magával van elfoglalva, és semmi olyat nem mutat a világnak magából, ami valós. Sem indítékot, sem érzelmet, sem tehetséget, sem semmit az ég alatt. Már bán minden olyan alkalmat, amikor a benne gyülemelő negativitást az édesanyján töltötte ki.

Ezek után már az is gyakran megfordul a fejében, hogy akkor minden bizonnyal az apja távozása is az ő bűne. Talán ha jobban küzdött volna azért, hogy kimutassa, szereti őt, akkor az édesapja is jobban szeretette volna. Vagy legalábbis annyira, hogy akkor talán nem hagyta volna el őket. Ez is az ő hibája. Ahogy az, hogy mindenki mást is elveszített, aki valaha igazán közel állt hozzá...

...Emberek, akiket valaha a barátainak nevezett. Folyton azt hitte, mindent megtesz értük, és ez így is volt. Egész egyszerűen rá kellett ébrednie, hogy nem tudja ugyanazt az energiát nyújtani, mint bárki más. Ehhez egész egyszerűen túl kevés. Talán már eleve úgy született, mint az izzószál nélküli villanykörte. *Kiégve.*

Megáll. Minden tagja zsibbad a megeröltetéstől.

Majd maró cinizustól eltorzult arccal emlékezteti magát a pszichológusa tanácsára.

– *Költözzek vidékre,* mondta. *Pihenjek,* mondta. *Egy kis nyugalom jót tesz majd...* Persze! – Végző kétségbeesésében dühösen belerúg egy nagyobb kőbe, amitől aztán élesen megsajdul a nagylábujja. Kiáltásában csak úgy vibrál a harag és a kétségbeesés. Pusztán az enyhíti egy kissé a fájdalmát, hogy a vártnál is sokkal messzebbre láthatja elszállni a kavicsot. Majdnem a gyümölcsöség elrepült.

– Feladom – suttogja a szélbe, könnyes szemmel nézve a kő után.

Sóhajtozva áll a csatatéren. Körülötte sűrű gaz félkörívben kiterülve. Lekaszálta az egész szántót. Már annyi ereje sincs, hogy sírjon vagy akár dühös legyen. Egyszerűen csak hagyja a földre esni a szerszámot, és gyenge lábán bebiceg a házba.